Chương 41: Bất ngờ

Pavlov đưa đồng hồ trong tay cho Yegorov: "Lên xe theo thứ tự này, công nhân đường sắt sẽ giúp chúng ta cố định xe tăng và trọng pháo."

Nói xong, hắn quay sang Vương Trung: "Toa chỉ huy của Thiếu tướng ở toa số 1, sát với toa phòng không."

Vương Trung: "Tôi không thấy toa xe khách nào cả?"

Pavlov mỉm cười: "Đúng là không có, toa của cậu ít người, lại có bàn ghế và giường chiếu."

... Hình như cũng chấp nhận được?

Vương Trung cũng muốn thử ngủ trên rơm rạ xem sao, dù sao tương lai còn không biết phải trải qua những tháng ngày gian khổ thế nào, thích ứng trước một chút cũng tốt.

Lúc này, tay Vương Trung đột nhiên bị người túm lấy.

Ngay sau đó, một thứ giống như áo bông lớn bao trùm lấy cậu, cảm giác lạnh lẽo của gió đêm lập tức biến mất, thậm chí bắt đầu nóng lên.

Vương Trung kinh hãi, vội vàng quay đầu nhìn xem là ai đang ôm tay mình.

Là Lyudmila, cô ôm lấy cánh tay Vương Trung như gối ôm, ngẩng mặt lên.

Vương Trung: "Đừng như vậy, chúng ta đều đang mặc quân phục."

Lyudmila dường như không nghe thấy lời Vương Trung, nói: "Anh viết văn rõ ràng được 0 điểm, vậy mà có thể diễn thuyết hay như vậy!"

Tiểu thư à, cô hiểu lầm rồi, Vương Trung nghĩ, đoạn so sánh với món thịt bò hầm khoai tây kia mới là trình độ thật sự của tôi, còn cái đoạn sau là thơ hiện đại "Giả sử chúng ta không đi đánh trận" của nhà thơ Điền Gian nổi tiếng nhất...

Tất cả những bài diễn thuyết "ngầu lòi" đều là tôi "tham khảo", đừng sùng bái tôi, tiểu thư à!

Vương Trung đang chột dạ vì chiếm dụng "thành quả" của người khác thì Lyudmila quay đầu hỏi Pavlov: "Toa số 1 có giường phải không?"

Pavlov nghiêm túc gật đầu: "Có. Nhưng là giường dã chiến khá nhẹ, cần đổi sang giường gỗ chắc chắn hơn không?"

Vương Trung ngớ người: "Ý gì vậy? Sao phải đổi giường gỗ?"

Lyudmila: "Không cần đâu, giường dã chiến là được rồi."

Pavlov: "Vậy được. Chúng tôi sẽ ở toa số 2 cùng các chiến sĩ vậy."

???

Vương Trung đang định hỏi chuyện gì xảy ra thì bị Lyudmila kéo về phía xe lửa.

Lúc này, Vương Trung rốt cuộc cũng nhận ra sắp xảy ra chuyện gì, chỉ là chuyện này đối với cậu mà nói quá sức tưởng tượng, căn bản không thể xảy ra, nên trước đó cậu hoàn toàn không nghĩ đến.

Vương Trung: "Lyudmila! Không phải đã nói chờ chiến tranh kết thúc..."

"Gọi em là Lyoshia, hoặc Mila cũng được!" Cô gái ngắt lời Vương Trung.

Lyudmila có biệt danh là Lyuda, mà Lyoshia là cách gọi thân mật hơn, bình thường gọi cô là Lyoshia có nghĩa là hai người đã là vợ chồng.

Hôm nay cô nàng này muốn "đánh nhanh thắng nhanh" đây mà!

"Tại sao? Sao đột ngột vậy?"

"Em không biết! Chỉ là vừa nhìn thấy anh diễn thuyết, em cảm thấy không thể chờ đến ngày mai!"

Vương Trung: "Lyudmila! Lyuda! Lyoshia! Sau này sẽ là những năm tháng chiến tranh vô cùng gian khổ, để..."

"Em đã tính ngày rồi! Không vấn đề gì đâu!"

"À, đã tính rồi à, vậy... Ê?"

Vương Trung nhìn các chiến sĩ đã ngừng lên xe, đang nhìn về phía này với ánh mắt đầy ẩn ý, mặt lập tức đỏ bừng.

Tại sao cô nàng này có thể chủ động như vậy trước mặt bao nhiêu người thế này! Còn chút dè dặt nào không?

Đúng lúc này, Vương Trung mới nhớ ra, Lyudmila là con gái nước Nga, sau này cô sẽ trở thành "bà thím Nga" có thể vật lộn với gấu trong rừng sâu núi thẳm, mạnh mẽ một chút cũng bình thường thôi?

Vừa nghĩ như vậy, Vương Trung đã bị kéo vào toa số 1.

Vừa vào toa, Lyudmila lập tức xoay người, ép Vương Trung vào vách toa xe: "Em biết anh nói đúng, em hiểu. Em cũng đồng ý! Nhưng anh bảo em nhịn thế nào đây!

"Tên nhóc lúc nào cũng gây chuyện kia đột nhiên biến thành... bạch mã!"

Vương Trung: "Biến thành bạch mã?"

Ý em là Bucephalus?

Lyudmila: "Chính là..."

Cô cũng không biết diễn tả thế nào, suy nghĩ mấy giây rồi hét lớn: "Thôi, mặc kệ!"

Nói xong, cô liền hôn lên môi Vương Trung.

Tội nghiệp Vương Trung, chưa từng thấy cảnh tượng nào "vi diệu" và mạnh mẽ như vậy, hiểu biết của cậu về việc con gái có thể chủ động đến mức nào chỉ dừng lại ở "nếu đồ lót trên dưới của cô gái là một bộ thì có khả năng người bị "ăn" chính là cậu".

Chưa từng gặp cô gái nào mạnh mẽ như vậy, đúng là điểm mù kiến thức mà.

Chẳng lẽ con gái ở khu vực này đều hành động như vậy sao? Vậy sau này mình có bị bánh xe cán qua cán lại không? - Vương Trung đang bị "thiết giáp phản ứng nổ" nghiền ép nghĩ như vậy.

Vương Trung: "Ít nhất em cũng đợi tàu chạy đã chứ?"

"Sẽ không có ai vào đây đâu!" Lyudmila nói.

————

3 giờ 50 phút, ngày 9 tháng 7 năm 914 theo lịch Julius.

Tàu chở Vương Trung và quân đội của cậu chậm rãi tiến vào Sabachevsky, cách Loktev 110 km, để bổ sung than đá, đồng thời tiếp nước cho nồi hơi và thùng nước.

Vương Trung đứng ở cửa toa số 1 đang mở, nhìn Sabachevsky trong ánh bình minh.

Lyudmila xuất hiện bên cạnh, nói: "Anh mặc quân phục tử tế vào đi! Như vậy còn ra thể thống gì nữa, lát nữa sẽ có rất nhiều chiến sĩ xuống hít thở không khí, bọn họ nhìn thấy anh không thắt lưng đâu ra thể thống gì, sẽ ảnh hưởng đến sĩ khí đấy!"

Cô gái vừa trách móc vừa giúp Vương Trung mặc quần áo chỉnh tề, sau đó nhón chân hôn lên môi Vương Trung: "Chào buổi sáng."

Vương Trung vẫn chưa hoàn hồn: "Chào buổi sáng."

A, cậu thầm nghĩ, vị hôn thê của mình thật tuyệt vời. Chỉ là tuyệt vời quá mức, khiến cho "thời gian hiền giả" của cậu kéo dài đến tận sáng hôm sau.

Lyudmila xoay người đi chỉnh lại mái tóc bạc của mình, vừa chỉnh vừa nói: "Anh nên tìm một người lính hậu cần đi, làm gì có vị tướng quân nào không có lính hậu cần chứ."

"Ừ." Vương Trung lơ đãng đáp.

Lyudmila tiếp tục nói: "Tiếc là em là xạ thủ, phải tham gia chiến đấu, nếu không em sẽ tự mình làm lính hậu cần cho anh."

Vương Trung: "Hả? Lính hậu cần có thể là nữ sao?"

"Có thể chứ, phái thế tục cho rằng chuyện gì đàn ông làm được thì phụ nữ về lý thuyết đều làm được. Trước đây anh không phải muốn mang theo nữ hầu sao, kết quả là bị cha anh ép phải nhận lão quản gia."

Nhắc đến "lão quản gia", giọng Lyudmila hơi ngập ngừng, sau đó khẽ thở dài: "Nếu lão quản gia nhìn thấy trạng thái hiện tại của anh, chắc chắn sẽ vui đến rơi nước mắt."

Xem ra lão quản gia này vẫn luôn "yêu thương roi vọt, mắng cho chết đến nơi rồi", Vương Trung đoán.

Lúc này, tàu đã vào ga, dừng hẳn.

Pavlov lập tức nhảy xuống từ toa số 2, ngó đầu nhìn về phía toa số 1.

Vương Trung giơ tay vẫy vẫy.

Sau đó, Pavlov lấy hết can đảm đi tới: "Có tiện không?"

Vương Trung: "Tiện, có chuyện gì vậy?"

"Tôi đang định đến phòng điện báo ở nhà ga. Đi cùng nhé? Tôi sợ một mình vào đó sẽ ngủ quên mất, không kịp lên tàu."

Vương Trung: "Được!"

Cậu nhảy xuống đất, bước lên sân ga.

Giọng Lyudmila từ trong toa vọng ra: "Giày da của anh kìa! Trời ơi, bao lâu rồi không lau vậy? Thay ra em lau cho!"

Nói xong, cô ném ra một đôi giày vải.

Vương Trung đành phải thay giày.

Pavlov: "Chiến trường cũng là nơi hoa tình yêu nở rộ rực rỡ, phải không?"

"Hừ, không ngờ anh cũng là người lãng mạn đấy chứ." Vương Trung trêu chọc.

Vị tham mưu trưởng dáng người to lớn như gấu chờ Vương Trung thay giày xong, dẫn đầu bước về phía phòng điện báo bên cạnh nhà ga.

Lúc này, các chiến sĩ trên những toa xe khác cũng xuống hít thở không khí, đám thanh niên này nhìn thấy Vương Trung đều nở nụ cười đầy ẩn ý.

Vasili còn huýt sáo một tiếng.

Vương Trung: "Không nghiêm túc trước mặt cấp trên, cẩn thận bị Popov phạt đi dọn phân đấy!"

Popov cũng vừa xuống xe, nghe thấy Vương Trung nói liền quay đầu quát: "Còn đứng đó hít thở không khí gì nữa, muốn đi vệ sinh thì đi nhanh lên! Đừng có để lát nữa "bĩnh" ra toa xe đấy! Còn ai hôm qua ăn thịt bò hầm khoai tây mà muốn "giải quyết nỗi buồn" thì cũng "giải quyết" nhanh lên! Tàu phải dừng nửa tiếng để tiếp than và nước đấy!"

Vương Trung: "Phải dừng lâu vậy sao?"

"Phải." Pavlov gật đầu, "Tôi định nhân cơ hội này gửi điện báo hỏi bộ chỉ huy xem khi đến Agasukov, chúng ta sẽ đóng quân ở đâu. Trong mệnh

lệnh ngày hôm qua của chúng ta không hề nhắc đến việc này."

Vương Trung: "Có lẽ sẽ có người ra ga đón chúng ta, giống như lúc đến Bogdanovka."

Pavlov không trả lời.

Phòng điện báo ở nhà ga chỉ có một ông lão đang trực, lúc Vương Trung và Pavlov bước vào, ông lão đang dựa lưng vào ghế ngủ.

Nghe thấy tiếng động, ông lão giật mình tỉnh giấc: "Ồ, là hai vị sĩ quan! A, còn có một vị tướng quân nữa! Xin hỏi các vị cần gì?"

Vương Trung chỉ Pavlov: "Tham mưu trưởng của tôi muốn dùng máy điện báo."

"Được." Ông lão đeo kính vào, bật công tắc máy điện báo.

Pavlov bắt đầu đọc nội dung điện báo, tiếng "bíp bíp" vang lên trong phòng.

Vương Trung thì bắt đầu xem xét bảng thông báo trên tường, cẩn thận đọc những tờ giấy ghi chú được ghim bằng đinh bấm trên đó.

"Ai lấy cốc cà phê tôi để trong phòng điện báo hôm qua rồi?"

"Tìm đồ thất lạc: một cây bút máy màu xanh, người đánh rơi vui lòng đến chỗ Peter để nhận lại."

... Đều là những chuyện vụn vặt.

Vương Trung đột nhiên cảm thấy, nơi này yên bình đến mức không chân thật, như thể cuộc chiến tranh vừa qua chỉ là ảo giác của cậu.

Cho đến khi cậu nhìn thấy một tờ giấy ghi chú: "Lễ truy điệu tập thể tổ lái xe số 54 sẽ được tổ chức vào ngày mai, mong mọi người đến tham dự đúng giờ."

Tờ giấy này bị lẫn trong vô số tờ giấy ghi chú khác, nếu không chú ý kỹ sẽ không thể nhận ra.

Quả nhiên, trong cuộc chiến này, không ai có thể đứng ngoài cuộc.

Lúc này, Pavlov đã đọc xong nội dung điện báo, thở phào nhẹ nhõm: "Giờ chỉ còn chờ hồi âm thôi, hy vọng họ trả lời kịp. Nếu họ quên mất chuyện bố trí nơi đóng quân cho chúng ta thì phiền phức lắm. Tôi hy vọng các chiến sĩ đã trải qua trận chiến khốc liệt có thể ngủ một giấc ngon."

Vương Trung gật đầu: "Ừ, đúng vậy. Ngủ trên rơm rạ trên tàu chắc chắn không thoải mái bằng."

Tối qua Vương Trung ngủ rất ngon, vấn đề duy nhất là giường dã chiến hơi rung lắc.

Sau đó, hai người im lặng chờ đợi.

Pavlov có lẽ quá mệt mỏi, dựa lưng vào ghế ngủ thiếp đi.

Vương Trung tiếp tục quan sát mọi thứ trong phòng - căn phòng này rất ấm cúng, ngoài bảng thông báo dán đầy giấy ghi chú, trên tường còn có báo tường và rất nhiều thứ linh tinh khác.

Hai mươi phút trôi qua.

Chuông điện thoại đột nhiên vang lên, ông lão trực điện báo vội vàng nhắc nhở: "Hai vị sĩ quan, còn mười phút nữa tàu sẽ khởi hành, mau lên xe đi, kẻo trễ giờ."

Pavlov duỗi lưng ngáp một cái dài.

Vương Trung: "Hay là anh đến toa số 1, ngủ trên giường dã chiến đi!"

"Không được." Pavlov kiên quyết từ chối, "Làm sao tôi có thể dùng chăn ga gối đệm của hai người được."

Vương Trung: "Có thể bỏ chăn ga gối đệm ra, anh ngủ trực tiếp trên ván cũng được."

Pavlov suy nghĩ một chút: "Cũng có lý. Vậy được. Hơn nữa, đáng lẽ mấy sĩ quan chúng ta nên ở cùng toa số 1, thay phiên nhau nghỉ ngơi."

Vương Trung: "Vậy đi thôi."

Hai người cùng nhau đi ra khỏi phòng điện báo, trở về toa số 1.

Lyudmila đã cất chăn ga gối đệm gọn gàng vào một góc toa.

Không chỉ vậy, cô còn không biết lấy đâu ra bếp lò đun nước sôi, pha cà phê.

Đôi giày da của Vương Trung được đặt ngay ngắn dưới gầm giường dã chiến, bề mặt sáng bóng, không dính một hạt bụi.

Tay nghề lau giày của Lyudmila thật không thể chê vào đâu được.

Pavlov nhìn thấy cà phê, lắc đầu: "Bây giờ tôi uống cà phê cũng không còn tác dụng gì nữa, để tôi ngủ một giấc cho đã. Cho tôi mượn giường dã chiến một lát."

Nói xong, anh liền nằm xuống giường dã chiến, ngay lập tức ngủ thiếp đi như Nobita.

Có lẽ vì quá lâu không được ngủ, tiếng ngáy của anh vang lên như sấm, muốn so tài cao thấp với tiếng còi tàu.

Lúc này, Yegorov cũng xuất hiện ở cửa toa số 1: "Pavlov đâu? Đã hỏi được chúng ta sẽ đóng quân ở đâu chưa? Hả? Sao anh ta ngủ rồi?"

Vương Trung: "Đã gửi điện báo rồi nhưng chưa thấy hồi âm."

Yegorov vừa định nói thì bên ngoài vang lên tiếng còi.

Yegorov vội vàng quay đầu hô to: "Lên xe nhanh! Còn 5 phút nữa tàu chạy! Nhanh lên! Các đội trưởng điểm danh, thiếu ai thì cử người đi tìm ngay! Nhanh lên!"

Ra lệnh xong, Yegorov lại nhìn Pavlov: "Vậy là chúng ta vẫn chưa biết khi đến Agasukov sẽ đóng quân ở đâu sao?"

Lúc này, Lyudmila lên tiếng: "Có thể ở trang viên của Alyosha."

Vương Trung kinh ngạc: "Trang viên của ai cơ?"

"Trang viên của anh đấy."

Tôi còn có cả trang viên sao?

Yegorov lo lắng hỏi: "Ở được hết không?"

Lyudmila: "Chắc là được, hai tòa nhà chính có đến 210 phòng cơ mà."

210 phòng?

Lyudmila nhìn Vương Trung với vẻ mặt ngạc nhiên: "Anh ngạc nhiên cái gì vậy?"

Tôi đang ngạc nhiên là gia đình mình giàu có đến mức nào đấy, có cả trang viên rộng lớn như vậy.

Khoan đã, hình như tôi là bá tước thì phải? Bá tước thì có trang viên 210 phòng cũng bình thường, phải không nhỉ?

Yegorov: "Nghe được đấy, chúng ta cũng thử ở nhà của quý tộc xem sao."

Lúc này, ông trạm trưởng cầm loa thông báo: "Các vị sĩ quan, mời lên xe!"

Yegorov lập tức nắm lấy cửa toa xe, dùng sức trèo lên: "Pavlov đã ngủ ở đây rồi, vậy tôi cũng ở lại đây luôn. Toa số 2 chật chội quá, vẫn là chỗ này thoải mái hơn."

Vương Trung còn chưa kịp trả lời, Sufang đã bất ngờ xuất hiện, nắm lấy cửa toa, nhanh nhẹn trèo lên.

"Em nhận được tin từ đội hợp xướng Agasukov." Sufang nói, "Cần báo cáo với anh!"

Đúng lúc này, tàu bắt đầu lăn bánh.

"Ôi, không kịp xuống nữa rồi." Sufang le lưỡi.

Lyudmila đưa cốc cho Sufang: "Cà phê đây."

"Ồ, cảm ơn chị." Sufang gật đầu, uống một ngụm lớn, "Ngon quá, cà phê được xay nhuyễn ghê."

Lyudmila: "Không phải tôi mài, lúc tôi đi lấy lò, đã được bác gái trong kho đưa cho."

Vương Trung bỗng nhiên nhớ tới giấy ghi chú trên bảng thông báo phòng điện báo: "Ai đã cầm cà phê hôm qua tôi đặt ở phòng điện báo đi?"

Chuyện này mà cũng liên quan đến nhau sao?

Sufang lại uống một ngụm cà phê, sau đó có thể là bị bỏng, rụt cổ lại.

Vương Trung: "Agasukov hát lớp thơ nói thế nào?"

"Hủy bỏ tiến công, các bộ phận hãy kiên quyết chống cự, không được lui về phía sau." Sufang nói.

Vương Trung líu lưỡi: "Tin tốt là, cấp trên rốt cuộc đã nhận thức được tiến công là bất khả thi. Còn tin xấu là..."

Yegorov: "May mà chúng ta chạy nhanh, nếu không có thể đã bị tiêu diệt ở Loktev rồi."

Lyudmila thì nhìn về phía Loktev: "Tối hôm qua những người trẻ tuổi đó chắc chắn đã phải chiến đấu đến cuối cùng."

Tất cả mọi người đều trầm mặc.

Chỉ còn lại tiếng ngáy vô tư vô lo của Pavlov là vẫn như cũ.

(Hết chương)

Chương 42: Đến Agasukov

Ngày 9 tháng 7, 10:50.

Lúc này cửa sổ xe, à mà thôi, xe bồn vốn chẳng có cửa sổ, cảnh sắc bên ngoài cơ bản không còn nhìn thấy dấu vết của chiến tranh nữa.

Dưới ánh nắng ban mai, cánh đồng của vương quốc Kazaria phô bày trọn vẹn vẻ đẹp của nó.

Trước khi xuyên không, Vương Trung đã từng xem một bộ phim về cuộc chiến tranh chống Mỹ của một vị đạo diễn nổi tiếng nào đó, ấn tượng sâu sắc nhất trong phim chính là cảnh nhân vật chính ngồi trên tàu hỏa đến biên giới, mở cửa xe, trước mắt hiện ra giang sơn tươi đẹp của đất nước.

Mặc dù cảnh quay đó vì tiết kiệm chi phí nên hiệu ứng có phần rẻ tiền, nhưng không thể phủ nhận giang sơn gấm vóc đó đẹp như tranh vẽ.

Giờ phút này, nhìn thảo nguyên Kazaria, Vương Trung lại nhớ đến cảnh tượng ấy.

Đang mải mê suy nghĩ, Yegorov lên tiếng: "Bây giờ mới thấy, thảo nguyên này thật sự không thích hợp để phòng thủ, tương lai khi thực lực của chúng ta lớn mạnh, giao tranh ở đây rất có thể sẽ biến thành trận chiến xe tăng, đến lúc đó khắp nơi đều là xác xe tăng bị phá hủy."

Vương Trung thừa nhận hắn nói đúng.

Yegorov tiếp tục: "Tướng quân, ngài nghĩ khi trở về sẽ được thăng chức gì? Có thể thăng liền hai cấp lên trung tướng không?"

Vương Trung hiện tại là Thiếu tướng, còn gọi là tướng quân cấp lữ đoàn, thăng một sao sẽ thành thiếu tướng "hai sao", chỉ huy một sư đoàn.

Lên nữa là trung tướng "ba sao", chỉ huy một quân đoàn, hoặc là được điều động đến tập đoàn quân làm phó chỉ huy, hoặc là làm lãnh đạo đại quân khu ở hậu phương không có chiến sự, cũng có khả năng trở thành tư lệnh Phương diện quân phụ trách một hướng chiến lược nhỏ.

Vương Trung không rành về hệ thống thăng cấp của đế quốc Ant, nhưng hắn rất quen thuộc với hệ thống thăng cấp của quân đội Liên Xô trên chiến trường phía đông thời kỳ Chiến tranh thế giới thứ hai.

Sĩ quan được thăng cấp lên thiếu tướng ngay tại hỏa tuyến không phải là không có, nhưng lên đến trung tướng thì rất khó, thường phải chờ đến năm thứ ba của cuộc chiến.

Vì vậy, hắn nói: "Chắc là sẽ cho tôi làm thiếu tướng, sau đó lại ném cho một đám quân ô hợp."

Lyudmila tham gia vào cuộc trò chuyện: "Sao anh lại nghĩ như vậy? Biết đâu họ sẽ cho anh chỉnh đốn một sư đoàn thì sao?"

Vương Trung: "Không, không, tôi thà rằng họ đừng cho tôi chỉnh đốn sư đoàn nào cả, Trung đoàn cận vệ 31 với... cả Trung đoàn xe tăng duyệt binh và Trung đoàn pháo binh duyệt binh đều là những đơn vị cũ, tôi biết rõ cả rồi. Đến đơn vị mới lại phải tốn thời gian để thu phục lòng người."

Lời này của Vương Trung không phải là nói đến đơn vị mới hắn sẽ không chỉ huy được cấp dưới, quân đội vốn là nơi kỷ luật nghiêm minh, cho dù là tướng mới, mệnh lệnh đưa ra vẫn sẽ được chấp hành, đây là đặc thù của quân đội.

Cái mà Vương Trung muốn nói đến chính là "ngoại lệ" của bản thân, nếu như cấp dưới không "tâm phục khẩu phục" hắn, không thật lòng công nhận hắn, thì khả năng quan sát của hắn sẽ bị hạn chế rất nhiều.

Đương nhiên, về sau khi danh tiếng Bạch Mã tướng quân đã vang xa, bất kỳ đơn vị mới nào cũng sẽ vui vẻ phục tùng mệnh lệnh của hắn, lúc đó lại là chuyện khác.

"Bất kể anh lên chức gì, em đều cảm thấy anh nên tìm một lính hậu cần để chăm sóc cuộc sống hàng ngày. Em phát hiện, quần áo của anh sau khi lấy từ đội giặt là về toàn vứt lung tung, chẳng bao giờ cất gọn gàng cả! Anh rất cần một lính hậu cần!" Lyudmila nói.

Vương Trung: "Không phải đã có em rồi sao?"

"Em không thể suốt ngày ở bên cạnh anh được!"

Hóa ra không được sao? Thật đáng tiếc.

"Anh đừng có lộ vẻ mặt thất vọng như thế, em sẽ cố gắng hết sức ở bên cạnh anh!"

Sufang nhìn hai người, nói: "Nếu như tướng quân đã là thiếu tướng sư đoàn trưởng, tôi là tu sĩ tụng thơ thì phải luôn ở bên cạnh ngài, hay là để tôi kiêm luôn lính hậu cần? Khả năng làm việc nhà của tôi rất tốt!"

Vương Trung: "Cũng được đấy. Nhưng mà như thế có hợp lệ không? Liệu Popov có ý kiến gì không?"

Yegorov và Lyudmila đồng thanh đáp: "Chắc chắn là có."

Hóa ra chắc chắn là có sao! Vậy thì đổi lấy một cô ngực bự, lại còn phải mặc đồ hầu gái.

Lyudmila: "Anh đừng có mơ tưởng đến chuyện đưa hầu gái vào quân đội, cho dù có vào được, cô ta cũng chỉ có thể mặc quân trang lính hậu cần mà thôi."

Cái gì? Thật đáng tiếc!

Thực ra Vương Trung cũng chỉ nghĩ vậy thôi, thứ hắn thực sự quan tâm vẫn là chiến sự.

Ngắm phong cảnh ngoài cửa sổ chán chê, Vương Trung quay lại trước bản đồ.

Từ tấm bản đồ này có thể thấy rõ ràng tình hình toàn bộ vương quốc Kazaria, vương quốc là một phần của đế quốc Ant, lúc này đã bị quân Prosen chiếm đóng một phần ba.

Nghe nói vẫn còn nhận được điện báo cầu cứu từ Bogdanovka, nhấn mạnh rằng thành phố vẫn đang chiến đấu, cần được giải vây.

Nhưng bất kỳ một sĩ quan cấp cơ sở nào cũng hiểu, trong tình hình hiện tại, giải vây là nhiệm vụ bất khả thi, quân đội ở Bogdanovka bị quân địch tiêu diệt hoàn toàn chỉ là vấn đề thời gian.

Dựa vào vị trí và số lượng mũi tên đại diện cho quân địch trên bản đồ, Vương Trung phán đoán Agasukov chính là mục tiêu của đòn tấn công gọng kìm tiếp theo của quân địch.

Tập đoàn quân thiết giáp số 2 của quân địch đang giao tranh ở phía bắc Agasukov, có vẻ như chưa có ý định chuyển hướng bao vây Agasukov.

Nhưng Vương Trung là người biết rõ lịch sử, hắn có dự cảm mũi tấn công của tập đoàn quân thiết giáp đó sẽ nhanh chóng chuyển hướng xuống phía nam, bắt đầu bao vây Agasukov.

Quân đội Đức Quốc Xã trên Trái Đất cũng đánh như vậy, kết quả tuy rằng giành được chiến thắng vang dội, nhưng lại khiến cho thời gian tiến về Moscow bị lùi lại một tháng, mãi cho đến khi "ngài bùn" xuất hiện.

Lực lượng thiết giáp của quân đội Đức Quốc Xã bị sa lầy trong bùn đất, chỉ có thể miễn cưỡng tiến lên.

"Ngài bùn" vừa đi, "ngài đông" lại đến, năm đó quân đội Đức Quốc Xã mới tấn công, xe tăng và máy bay còn chưa có dầu bôi trơn chống đông, bị đông cứng ngay trên mặt đất.

Lúc bấy giờ, trước khi xe tăng của quân đội Đức Quốc Xã khởi động, thậm chí còn phải nhóm lửa trước, hơ nóng cho tan chảy chỗ dầu đông cứng trong động cơ.

Đương nhiên, thời không này địa hình không giống nhau, đế quốc Prosen cũng không phải là Đức Quốc Xã, họ chưa chắc đã hành động như vậy.

Lúc này, Lyudmila lên tiếng: "Nhìn kìa, Agasukov! Nhìn bên kia kìa!"

Vương Trung nhìn theo ngón tay thon dài của cô gái, phát hiện trên đường chân trời xuất hiện một dãy ống khói, rất nhiều ống khói đang nhả khói đen cuồn cuộn.

Agasukov là một thành phố công nghiệp sao?

Khoan đã, một thành phố công nghiệp nằm gần chiến tuyến như vậy, tại sao không nhanh chóng di dời nhà máy về phía sau?

Làm như vậy vừa có thể tránh cho đế quốc Prosen chiếm được nhà máy của đế quốc Ant, sau này khi nhà máy di dời đến địa điểm mới đi vào hoạt động, lại có thể tiếp tục hỗ trợ đế quốc Ant kháng chiến.

Tại sao không nhanh chóng di dời nhà máy đi chứ?

Xem ra, lại có thêm một chuyện để phàn nàn với hoàng thái tử rồi.

Chỉ là không biết năng lực can thiệp của hoàng thái tử đối với chiến tranh có lớn đến vậy không.

Dù sao trước đó những gì hoàng thái tử liều mạng đưa đến đều là những đơn vị chuyên nghiệp, thuộc biên chế trực tiếp của hoàng gia, cơ bản không thể hiện được sức ảnh hưởng của hắn đối với hệ thống quân đội.

Rốt cuộc hoàng thái tử là người như thế nào?

Vương Trung suy nghĩ, cố gắng tìm kiếm trong đầu một chút ký ức về vị hoàng thái tử kia, thân thể này là của nguyên chủ, có một chút ký ức sót lại cũng là chuyện hợp lý.

Đáng tiếc là hắn đã cố gắng rất lâu, nhưng vẫn không thể nhớ ra được gì.

Thế là Vương Trung đành phải bịa ra một lời nói dối: "Nói thật, tôi cũng không biết có phải bị trúng đạn pháo hay không, hay là trước đó bị sốt cao đến mức ảnh hưởng đến đầu óc, tôi không thể nhớ nổi hoàng thái tử điện hạ là người như thế nào."

Lyudmila: "Rõ ràng là anh muốn hỏi xem ngài ấy là nam hay nữ."

Vương Trung đương nhiên nghe ra được ý tứ trêu chọc trong lời nói của Lyudmila, nhưng vẫn cố hỏi: "Vậy em giúp tôi nhớ lại một chút đi?"

Lyudmila lắc đầu: "Hai người cùng vào trường sĩ quan dự bị bộ binh, sau đó lại cùng học ở học viện quân sự Suvorov, hai người các anh một người đứng cuối lớp, một người đứng áp chót."

Hoàng thái tử kém cỏi đến vậy sao?

Vương Trung đường đường là một danh tướng của quân đội Ant, trong lòng không khỏi có chút tự đắc, mặc dù thành tích của vị "danh tướng" này là do có hoàng thái tử, "đại đội trưởng vận chuyển" kia hỗ trợ mới có được.

Lúc này, Vương Trung chú ý thấy đường ray bên ngoài bắt đầu nhiều hơn, chẳng mấy chốc, tàu đã chạy qua một ga nhỏ không người.

Yegorov: "Tới Vishore rồi, sắp giảm tốc độ."

Vương Trung: "Anh rất quen thuộc đường sắt gần Agasukov sao?"

"Đương nhiên, hồi nội chiến tôi đã đánh nhau ở gần đây rất nhiều, lúc đó ở đây chưa có nhiều đường sắt như vậy, nhưng Vishore thì đã có đường sắt rồi.

"Quân đội Sùng Thánh chiếm đóng Vishore, luôn tìm cách tấn công Agasukov, chúng tôi bày trận ở hai bên đường sắt, còn điều cả tàu bọc thép đến yểm trợ hỏa lực."

Yegorov nói vanh vách.

"Lúc đó tôi thuộc..."

Lúc này, tiếng còi tàu vang lên, báo hiệu sắp vào ga.

Pavlov cũng dùng tiếng ngáy như sấm rền của mình đáp trả.

Vương Trung nhìn thấy nhà cửa bên ngoài ngày càng nhiều, đột nhiên nhớ ra một chuyện.

Hắn quay người đi đến trước bàn, cầm lấy chiếc túi nhỏ luôn mang theo bên mình, từ trong đó lấy ra một bức thư nhuốm máu.

Agasukov, số 43 đường Krugan, Alekseevna.

Vương Trung vội vàng hỏi Yegorov: "Anh đã đánh nhau ở Agasukov lâu như vậy, chắc là biết đường Krugan ở đâu nhỉ?"

Yegorov: "Biết chứ. Sao thế, anh định tự mình đi đưa thư thật à? Chuyện này cứ giao cho hệ thống bưu điện quân đội là được rồi."

"Không," Vương Trung kiên định nói: "Tôi muốn tự mình đưa đi, nói chuyện với bà cụ Alekseevna kia, nói cho bà ấy biết con trai mình dũng cảm đến nhường nào."

Yegorov: "Nhưng mà... người chết rồi..."

Vương Trung khăng khăng: "Không! Tôi nhất định phải đi."

Kỳ thực, điều này không chỉ là vì người đã khuất, mà còn là để bản thân Vương Trung thêm kiên định, thêm dũng cảm.

Để cho hắn sau này có thể không chút do dự mà ra lệnh "Ta không cần biết số thương vong, ta chỉ cần..."

Lyudmila nhìn sườn mặt Vương Trung, bỗng nhiên mỉm cười: "Alyosha, em chưa bao giờ biết anh lại có một mặt dịu dàng như vậy, cũng như em chưa bao giờ biết anh là một nhà hùng biện tài ba như thế!"

Sufang: "Thì ra chị cũng không biết sao?"

Lyudmila: "Bây giờ thì em biết rồi! Em còn biết anh thích nghiêng về phía..."

Vương Trung: "Chuyện này không cần nói chi tiết!"

Yegorov lại tò mò hỏi: "Tướng quân, anh thích để bên trái hay bên phải? Tôi thì thích..."

"Anh cũng không cần phải nói!" Vương Trung ra dáng một vị tướng quân: "Nói chuyện bức thư kia kìa!"

Yegorov: "Số 43 đường Krugan, tôi biết nó ở đâu, đợi khi nào đơn vị đóng quân xong, tôi dẫn anh đi, cưỡi con bạch mã oai phong của anh ấy."

Vương Trung bỗng nhiên có ảo giác nghe thấy tiếng ngựa hí, chắc là không phải, Bucephalus đang ở cùng với lũ ngựa thồ và la của quân đội trong toa số 11, tiếng hí của nó không thể nào ngược gió bay đến đây được.

Lúc này, tàu bắt đầu giảm tốc độ, phong cảnh ruộng đồng hai bên cũng dần biến mất, thay vào đó là khung cảnh đường phố hỗn tạp màu đen và đỏ.

Khắp nơi đều có thể nhìn thấy quân đội đang đóng quân và quân đội dòng Thánh đang tập kết.

Chỉ cần không phải đang hành quân, tất cả bọn họ đều nhìn về phía đoàn tàu.

Yegorov nói: "Tôi cá là bọn họ đang nhìn lá cờ đỏ trên xe tăng của anh đấy, từ trước đến nay chưa từng xuất hiện lá cờ đỏ nào trong quân đội đế quốc Ant cả."

Tàu tiếp tục giảm tốc độ, cuối cùng chỉ còn chậm như tốc độ con người đi bộ.

Tiếng còi tàu vang lên.

Pavlov đột nhiên hét lớn: "Không xong rồi! Ban tham mưu của tôi đâu?"

Sau đó, hắn ngồi bật dậy, trừng mắt nhìn những người trong toa số 1.

Vương Trung: "Cậu yên tâm! Lần này tôi nhất định sẽ tìm cho ông một ban tham mưu đầy đủ!"

Pavlov có vẻ như vẫn chưa tỉnh táo lại, đầu óc vẫn chưa hoạt động, hắn nhìn Vương Trung: "Thật sao? Vậy tôi muốn quan văn cấp chín! Ít nhất cũng phải là cấp chín!"

Vương Trung: "Cho ông cấp sáu!"

Thực ra hắn không rành về cấp bậc của quan văn, chỉ thuận miệng nói một cấp bậc cao hơn theo thứ tự "tam, lục, cửu".

Pavlov lúc này mới hoàn toàn tỉnh táo: "Thôi đi tướng quân, quan văn cấp sáu có thể làm ủy viên hội đồng trường đại học rồi đấy! Có thể quản lý cả giáo sư cơ mà!"

Thật, thật sao?

Đúng lúc này, sân ga bên ngoài bất ngờ xuất hiện.

Ngay sau đó là tiếng nhạc quân đội vang lên, bản nhạc "Gửi người con gái Slav", rõ ràng là trên ga đã chuẩn bị sẵn nghi thức chào đón cho Chiến đoàn Rokossovsky.

(Hết chương)

Chương 43: Hoàng thái tử điện hạ

Đoàn tàu dần dần dừng lại trong tiếng nhạc quân đội, trước khi dừng hẳn còn rung lắc dữ dội một chút.

Trước đó, khi đi từ Bogdanovka đến Loktev, Vương Trung đã từng đi xe bồn rồi, lúc đó hắn bị va đầu vào thành xe, lần này đã có kinh nghiệm, sớm đã nắm chặt lấy cửa xe.

Trớ trêu thay, lúc này trên đầu hắn toàn là u - do va vào xe tăng mà ra - nên có va thêm một cái này cũng chẳng khác gì.

Sau khi tàu dừng hẳn, Vương Trung đang định bước xuống, thì bất ngờ phát hiện trên sân ga, ngoài ban nhạc quân đội ra, còn có một đám người mặc quân phục lòe loẹt.

Nói là quân phục, nhưng kiểu dáng rõ ràng khác biệt rất lớn so với bộ quân phục màu kaki giản dị trên người Vương Trung - chủ yếu là đẹp trai và sặc sỡ hơn rất nhiều.

Nhưng nếu nói không phải quân phục, thì những bộ trang phục này đều mang những yếu tố đặc trưng của quân phục, khiến người ta vừa nhìn đã biết ngay "à, người mặc bộ đồ này là sĩ quan của lục quân đế quốc Ant".

Nói một cách chính xác, nó khá giống với những bộ quân phục đặt may riêng của giới quý tộc Đức Quốc Xã trên Trái Đất.

Sĩ quan quý tộc của Đức Quốc Xã thường tự đặt may quân phục riêng, ví dụ như áo khoác da xe mô tô, loại áo này thường chỉ được cấp phát cho lực lượng trinh sát mô tô của Đức Quốc Xã, nhưng nhiều sĩ quan quý tộc cho rằng chiếc áo khoác này rất đẹp trai, nên cũng đặt may một chiếc để mặc.

Những kẻ ăn mặc lòe loẹt xuất hiện trên sân ga lúc này, chắc chắn đều là sĩ quan quý tộc.

Nhìn thấy Vương Trung, tất cả bọn họ đều tỏ ra phấn khích: "Ồ ồ! Tới rồi, tới rồi!"

"Alyosha, sao đầu anh lại giống như quả bóng vậy? Bị quân Prosen bắt làm tù binh đánh đập sao?"

"Alyosha, sao quân phục của anh lại đơn giản thế kia? Anh may ở đâu vậy?"

Cả đám người thi nhau hỏi.

Vương Trung như lâm đại địch, ngay cả khi đối mặt với xe tăng của quân đội Prosen, hắn cũng chưa từng căng thẳng đến vậy.

Các người là ai?

Hắn chuyển sang góc nhìn quan sát, sau đó phát hiện ra đám người này hình như không phải là sĩ quan, bởi vì không hề có phù hiệu sĩ quan, cũng không nhìn thấy tên!

Chẳng trách trên ve áo của bọn họ đều không có quân hàm chính thức, mà chỉ có những đồ trang trí lòe loẹt.

Hỏng rồi, hỏng rồi, không ngờ lại gặp phải một đám bạn bè "cậu ấm cô chiêu" này.

Lúc này, Lyudmila ghé sát vào tai Vương Trung, nói nhỏ: "Đây đều là bạn bè của chúng ta trước khi đến St. Yekaterinburg học tập. Anh có thể giả vờ như không quen biết bọn họ."

Vương Trung nghi hoặc nhìn Lyudmila, không hiểu tại sao cô lại ra mặt giúp hắn.

Chẳng lẽ cô ấy đã nhìn ra rồi sao?

Vậy chẳng phải là nói, cô ấy thích hắn không liên quan gì đến nguyên chủ sao?

Đúng lúc này, trong đám người đó có người nhận ra Lyudmila - thật ra không nhận ra mới là lạ, với mái tóc bạc và nhan sắc khuynh thành của Lyudmila, cho dù là đàn ông cũng sẽ bị thu hút.

"Lyuda!" Có người hô, "Tối nay đến tham gia vũ hội đi, nhiều người chờ khiêu vũ cùng cô lắm đấy!"

Vương Trung nhíu mày.

Bọn họ, tiền tuyến đang như vậy, mà họ còn khiêu vũ?

Vương Trung cảm nhận được sự tách biệt, phái thế tục của Đông Thánh giáo phát động nhân dân anh dũng chống giặc ngoại xâm, còn quý tộc là đại diện của chính quyền thế tục lại đang ca múa, yến tiệc linh đình.

Ở cùng với lũ sâu mọt này, làm sao có thể đánh bại Prosen được!

Yegorov có vẻ đã sớm quen với sự tồn tại của quý tộc, trực tiếp nhảy xuống xe, bắt đầu tổ chức cho binh sĩ xuống.

Vương Trung để ý thấy, những người lính xuống xe đều dùng ánh mắt đầy địch ý nhìn chằm chằm vào đám công tử bột này.

Đám công tử bột hoàn toàn không để ý đến ánh mắt của họ, vẫn đang ồn ào với Lyudmila Vasilyevna Melekhovna: "Từ sau khi đi Yekaterinburg về, cô càng xinh đẹp hơn đấy!"

"Alyosha có phải vẫn chưa 'xúc phạm' đến cô không, vậy có cần..."

Nói chậm thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Bucephalus hí dài một tiếng, từ đầu kia sân ga lao tới, dọa dàn nhạc phải bỏ chạy tán loạn.

Nó xông đến trước mặt đám công tử bột đang ngây người, xoay người tung một cú đá bay ba người.

Bucephalus hí vang, xoay người tại chỗ, định đá bay thêm vài tên nữa.

Vương Trung vội vàng xuống xe, túm lấy nó.

Con ngựa lập tức dừng lại, bắt đầu gặm tóc anh.

Đám công tử bột bị dọa sợ tè ra quần, nằm bẹp trên đất một lúc lâu mới bò dậy: "Con ngựa này bị làm sao thế!"

Vương Trung: "À... Nó là ngựa hoang!"

Bucephalus giẫm lên giày phải của Vương Trung một cái, đau đến mức anh muốn khom lưng.

Nhưng rõ ràng là nó đã nương chân, nếu không với trọng lượng của nó, chắc chắn ngón chân của Vương Trung đã bị gãy vụn.

Vương Trung quyết định không nhắc đến ngựa hoang nữa, nói tiếp: "Nó không quen đi tàu hỏa, nên hơi nổi khùng. Xin lỗi nhé."

Lúc này, phần lớn đám công tử bột đã đứng dậy, còn mấy tên bị đá bay vẫn nằm rạp trên đất, rên rỉ không ngừng: "Xương tôi..."

"Eo của tôi..."

Tên xui xẻo nhất thì trên quần xuất hiện một vệt màu nâu, một mùi hôi thối bốc lên từ đó.

Vasili xuống xe, giả vờ nhìn ngắm xung quanh: "Ơ, sao trong không khí lại có mùi quen thuộc thế nhỉ? Philippov, anh ngửi thấy không?"

Philippov: "Vasili, đừng như vậy, họ đều là quý tộc đấy!"

"Hả? Anh đang nói gì thế? Anh không ngửi thấy mùi trong không khí à? Từ đâu ra thế nhỉ?" Vasili vẫn cố chấp giả ngu.

Cũng đúng, mong tên đầu gấu này sợ cái gọi là quý tộc, quả là không thực tế.

Ngay cả Bạch Mã tướng quân, hắn ta cũng chẳng sợ!

Yegorov quát: "Đừng có làm loạn nữa! Xếp hàng! Gây ấn tượng tốt với người dân thủ đô!"

Agasukov là thủ đô của vương quốc Kazaria - còn Bogdanovka trước đây là thủ đô của công quốc Vostrom.

Nếu đã chơi series game Thập Tự Quân Chi Vương, sẽ biết hệ thống đất phong của nó là: trên bá tước lĩnh là công quốc, trên công quốc là vương quốc, gom đủ ba tước vị vương quốc, có thể thành lập đế quốc và trở thành hoàng đế.

Trong lúc binh lính dưới quyền Vương Trung xếp hàng, dàn nhạc chưa hoàn hồn cũng tập hợp lại, tiếp tục tấu khúc "Lời tạm biệt của nữ nhân nước Nga".

Vài tên công tử bột bắt đầu chỉ huy gia nhân, khiêng những kẻ bị thương đi bệnh viện.

Số còn lại túm tụm một chỗ, giữ khoảng cách với con bạch mã.

Một tên hỏi: "Alyosha, cậu thuần phục con dã thú này bằng cách nào thế?"

Bucephalus vừa nghe người khác gọi mình là dã thú, lập tức lắc đầu nguầy nguậy, lỗ mũi phì phò, hai chân trước dậm liên tục.

Vương Trung biết, nó đang vui vẻ, nó không thích bị gọi là ngựa hoang, mà thích bị coi là dã thú.

Bucephalus có trái tim phức tạp của thiếu nữ.

Vương Trung nhìn con ngựa yêu quý của mình với vẻ nghi ngờ, trong lòng bắt đầu dấy lên một suy nghĩ: Thế giới này có sức mạnh thần bí có thể biến tên lửa thông thường thành tên lửa đạn đạo, có sức mạnh thần bí có thể biến người thường thành Thuận Phong Nhĩ.

Vậy có sức mạnh thần bí nào có thể biến ngựa thành anh linh không?

Nếu mình thực sự là người được Đông Thánh giáo lựa chọn, thì cưỡi một con ngựa có thần tính cũng là chuyện bình thường, phải không?

Vừa nghĩ đến đó, Bucephalus liền cúi xuống gặm tóc anh.

— Chắc là mình nghĩ nhiều rồi, nó chỉ là hơi thần kinh thôi.

Vương Trung đẩy con ngựa đang nịnh nọt ra, nói với đám công tử bột: "Xin lỗi nhé, ngựa của tôi hơi bị điên."

Mấy tên nhìn nhau, tên vừa gọi Bucephalus là dã thú nói: "Không sao, trước đây cậu cũng thích loại nóng tính mà, ngựa cũng như phụ nữ thôi."

... Mình là người như vậy sao?

Một tên khác gật đầu: "Đúng vậy, cậu còn nói Lyuda hiền quá, nên cậu không thích, không động vào cô ấy."

Ơ? Hình như nếu truy cứu đến cùng sẽ rơi vào vòng luẩn quẩn NTR phức tạp? Thôi bỏ đi, dù sao hiện giờ Lyoshia cũng thích mình rồi.

Vương Trung gạt bỏ những suy nghĩ lung tung, định lịch sự tiễn khách.

Đúng lúc này, tiếng nhạc mà dàn nhạc quân đội đang chơi từ "Lời tạm biệt của nữ nhân nước Nga" chuyển thành "Bài ca ngợi Sa hoàng".

Vương Trung đang thắc mắc, thì thấy tất cả binh lính đều hướng về phía tòa nhà chính của nhà ga, nghiêm trang chào.

Anh cũng nhìn theo, rồi phát hiện ra một người có thể nhìn thấy tên!

Ivan Nikolayevich Antonov, quân hàm là thượng úy, phía sau còn có dòng chữ trong ngoặc đơn: Hoàng thái tử của đế quốc Ant.

Vương Trung cẩn thận quan sát vị hoàng thái tử.

Ừm, cũng chỉ là một chàng trai bình thường.

Tên cũng là tên con trai, tên cha và họ cũng theo cách đặt tên của nam.

Hoàng thái tử nhìn thấy Vương Trung, lập tức giang hai tay ra: "Alyosha! Bạn thân mến của tôi!"

Vương Trung cũng nồng nhiệt chào đón: "Ivannia! Bạn thân mến của tôi!"

Trong lúc hai người ôm nhau, Vương Trung cảm nhận được, Ivan không phải con gái.

Hơi tiếc.

Không đúng, không tiếc gì cả! Mình đã có cô vợ chưa cưới đáng yêu rồi!

Ôm Vương Trung xong, Ivan quay sang Lyudmila Vasilyevna Melekhovna, chỉ khẽ gật đầu chào theo kiểu nhà binh.

Lyudmila Vasilyevna Melekhovna: "Tôi đang mặc quân phục, nên không thể hôn tay ngài được."

Ivan lúc này mới hoàn hồn, đứng nghiêm, giơ tay chào Vương Trung và Lyudmila Vasilyevna Melekhovna!

"Kính chào tướng quân!"

Đám công tử bột bị bỏ rơi ở bên cạnh, ngơ ngác nhìn nhau.

Vương Trung: "Chào ngài, điện hạ! Không có trang bị kỹ thuật do ngài điều phối, chúng tôi không thể sống sót đến ngày hôm nay!"

Vừa dứt lời, tất cả binh lính dưới quyền Vương Trung đồng thanh hô vang: "Kính chào ngài!"

Ivan kinh ngạc nhìn đội quân: "Thật đáng kinh ngạc, nhìn họ cứ như thể là quân đội trung thành với anh vậy!"

Vasili: "Báo cáo điện hạ, chúng tôi là quân đội trung thành với tướng quân!"

Ivan càng kinh ngạc hơn: "Là vậy sao? Cậu... vậy mà có thể nhận được sự kính trọng của quân đội sao?"

Vương Trung: "Điện hạ không biết ạ?"

"Không, tôi cứ tưởng chiến công của cậu đều là thêu dệt, dù sao, tôi vẫn luôn được dự thính các cuộc họp của bộ chỉ huy, chúng ta vẫn luôn chiến thắng mà?"

Vương Trung: "Điện hạ, báo cáo của các Tập đoàn quân có thể nói dối, nhưng chiến tuyến thì không, chúng ta vẫn luôn rút lui, ngay cả Agasukov này, hiện tại cũng đang lâm vào thế nguy hiểm."

"Sao có thể như vậy được!" Hoàng thái tử cười, "Chẳng phải ở đây rất yên bình sao? Ở đây tập trung 70 vạn quân, 70 vạn đấy!"

Vương Trung nghe thấy con số này, trong lòng lạnh toát.

Thế là xong, số lượng quân bị vây hãm ở Kiev cũng trùng khớp rồi.

Tiếp theo chỉ cần chờ Chiến đoàn xe tăng số 2 ở phía bắc quay đầu là xong.

Nhưng mà... Nếu mọi chuyện thực sự diễn ra như vậy, chẳng phải có nghĩa là St. Yekaterinburg có thể bảo toàn?

Không đúng, bây giờ không phải lúc lo lắng chuyện đó, phải nghĩ cách đưa quân ra khỏi vòng vây trước đã.

Vương Trung nắm chặt tay hoàng thái tử: "Ivannia, tình hình hiện giờ rất nguy cấp! Quân Prosen rất thích bao vây, bọn chúng sẽ..."

Hoàng thái tử cười nói: "Ở đây có 70 vạn quân, còn có phòng tuyến sông Dnieper, hơn nữa quân của Myshkin công tước ở Shepetovka cũng có thể yểm trợ cho Agasukov. Yên tâm đi, chúng ta sẽ giáng cho bọn chúng một đòn chí mạng ngay tại đây! Cậu cứ yên tâm, để cho quân nghỉ ngơi bổ sung quân số trước đã."

Vương Trung: "Tôi cần bổ sung binh sĩ, còn cần xe tăng nữa! Xe tăng T-34! Và tôi hy vọng tất cả đều được trang bị radio!"

"Yên tâm, yên tâm! Sẽ có, tất cả đều sẽ có!" Hoàng thái tử vỗ vai Vương Trung.

Vương Trung đưa tay lên ôm trán.

Hoàng thái tử lại nói: "À đúng rồi, tôi còn một tin nhắn muốn chuyển cho cậu, cha của cậu, Rokossovsky công tước đang chuẩn bị yến tiệc ở trang viên, chúc mừng cậu chiến thắng trở về. Ông ấy còn chuẩn bị cả doanh trại cho quân đội của cậu rồi!"

Vương Trung thở dài, thầm nghĩ cuối cùng cũng có tin tốt, ít nhất không phải lo lắng về doanh trại cho quân đội nữa.

(Hết chương)

Chương 44: Thì ra không phải công lao của hoàng thái tử (Cộng thêm chương vì đủ 5000 phiếu)

Vương Trung đang suy nghĩ về những chuyện tiếp theo, Lyudmila Vasilyevna Melekhovna kéo nhẹ tay áo anh.

Anh quay đầu nhìn cô, cô bĩu môi về phía trước.

Vương Trung khó hiểu nhìn theo, rồi nhìn thấy một "Vương Trung" phiên bản thấp béo.

Nói chung, Aleksei Konstantinovich Rokossovsky trông cũng được, chủ yếu là nhờ rèn luyện cơ thể đầy đủ.

Còn người trước mặt này, thực ra chiều cao cũng gần bằng anh, nhưng vì cơ thể phát triển theo chiều ngang hơi quá đà, quản lý cân nặng thất bại nghiêm trọng, nên trông thấp béo.

Nói theo cách hoa mỹ thì là: Đôn hậu, phúc hậu.

Tuy nhiên, dù ngoại hình khác biệt lớn như vậy, Vương Trung vẫn có cảm giác "Trời ạ, trông anh ta giống mình quá".

Cho nên, dù không nhìn tên, Vương Trung cũng biết người này chắc chắn là họ hàng của mình.

Anh liếc nhìn tên: Pyotr Konstantinovich Rokossovsky, thiếu tướng, Rokossovsky công tước.

Dựa vào tên đệm Konstantinovich, Vương Trung phán đoán người này và mình có chung một người cha, quý tộc của đế quốc Ant có truyền thống, người thừa kế thứ nhất, dù chưa chính thức kế thừa lãnh địa, cũng sẽ được phong một tước vị.

Nói cách khác, người này có thể là anh trai của anh, là người thừa kế thứ nhất, nên cũng được gọi là công tước - mặc dù chưa chính thức kế thừa.

Pyotr nhìn thấy Vương Trung, bước nhanh hơn, dang rộng hai tay: "Em trai yêu quý của tôi! Alyosha!"

Vương Trung bị ôm chặt cứng, suýt nữa thì gãy xương sườn.

Anh muốn mưu sát em trai mình à, đồ béo!

Pyotr buông Vương Trung ra, vẫn rất kích động, nói chuyện mà khóe miệng cũng run run - không phải Vương Trung nhìn kỹ đâu, mà là do anh ta béo, chỉ cần run nhẹ thôi, cộng thêm lớp mỡ dày cộm, nhìn đã thấy rõ ràng.

Pyotr: "Lúc nhận được tin cậu gặp nguy hiểm ở Cao điểm Peniye, tôi đã tìm mọi cách để ám chỉ cho quân đội phái quân tiếp viện, tôi cũng không biết họ đã phái ai đi. Mãi đến khi nhận được tin cậu đến Bogdanovka an toàn, tôi mới thở phào nhẹ nhõm..."

... Hả? Số hiệu 67 KV-1 là do anh phái đến à?

Nhưng sao nghe Pyotr nói, có vẻ anh ta không thể trực tiếp ra lệnh cho quân đội? Hơn nữa, anh ta chỉ là một thiếu tướng ở Agasukov, thì lấy quyền gì ra lệnh cho quân đội ở Bogdanovka? Anh ta đâu có quyền hạn ở đó?

Vừa mới thắc mắc, Vương Trung đã lập tức hiểu ra: Lúc nãy, vì Pyotr quá béo, nên anh chỉ chú ý đến mặt, mà không để ý đến băng tay tham mưu trên vai anh ta.

Hóa ra, mặc dù anh ta mang quân hàm thiếu tướng, nhưng có lẽ là tham mưu cấp cao của bộ tham mưu Tập đoàn quân.

Ngồi trong sở chỉ huy, đúng là có thể tìm cách ám chỉ cho quân đội phái quân đi.

Chẳng trách chỉ có mỗi một chiếc KV-1 đến tiếp viện, hóa ra lúc đó, người ở Bogdanovka chỉ tùy tiện tìm đại một đội quân nào đó phái đi cho xong chuyện.

Mọi chuyện đều hợp lý.

Pyotr nắm tay Vương Trung: "Cậu trở về là tốt rồi! Tôi và cha chỉ mong cậu bình an vô sự, cậu không cần phải khoác lác nhiều như vậy!"

... Hả?

Pyotr: "Tôi đã liên hệ với bộ phận nhân sự rồi, sẽ lập tức điều cậu đến bộ phận hậu cần!"

Vương Trung cau mày, nhìn người đàn ông béo mập có khuôn mặt na ná mình trước mặt với vẻ khó tin, chẳng phải quý tộc phương Tây luôn nói sẽ bảo vệ người dân hay sao? Sao trong thời khắc quốc gia lâm nguy như thế này, lại muốn điều người thân của mình về hậu phương, hơn nữa còn nói thẳng ra trước mặt bao nhiêu người như vậy?

Những người con trai của thường dân xung quanh, những người đã dũng cảm hy sinh vì đất nước sẽ nghĩ như thế nào?

Cảm giác tách biệt vừa mới biến mất lại ùa đến.

Vương Trung lại nhớ đến những người lính Vệ giáo anh dũng hy sinh khi bảo vệ Loktev, nhớ đến những người dân, già trẻ, lớn bé đã dũng cảm đứng lên chống giặc.

Chẳng lẽ, thứ đã thúc đẩy họ hành động, không phải vì quý tộc, mà là vì tín niệm cứu nước, cứu dân?

Độ hảo cảm của Vương Trung dành cho người dân Ant +1000 điểm.

Anh hất tay Pyotr ra: "Tôi sẽ không rời bỏ quân đội của mình, tôi sẽ chiến đấu đến khi đánh bại hoàn toàn Prosen, biến Prosennia thành đống đổ nát, dùng máu của hoàng đế Prosen để rửa bánh xích xe tăng của tôi, rồi ăn dưa chuột muối trên bàn ăn của hắn."

Những công tử bột xung quanh hiển nhiên là hiểu nhầm Vương Trung, cho rằng anh đang khoác lác, nên nhao nhao huýt sáo.

Nhưng Pyotr lại lộ vẻ mặt khó tin, nhìn chằm chằm Vương Trung: "Cậu... cậu bị làm sao thế? Không, không, vì lợi ích của quân đội tiền tuyến, cậu nên đến bộ phận hậu cần, hơn nữa phải đến những bộ phận quản lý vật tư không quan trọng, ví dụ như kho chứa dưa chuột muối chẳng hạn... Ồ, ý cậu là muốn đến đó, đúng không? Vậy có thể sắp xếp!"

Vương Trung: "Không, tôi nhắc lại lần nữa, tôi sẽ không rời khỏi tiền tuyến, tôi sẽ không bỏ rơi những người anh em đã cùng tôi kề vai sát cánh, chiến đấu hăng say! Tôi sẽ cùng họ chiến đấu đến ngày đánh bại Prosen!"

Pyotr cười: "Đừng như vậy, cậu nhìn binh lính của mình xem, chắc chắn là họ đã chịu đựng cậu đủ rồi! Ơ..."

Pyotr nhìn những người lính thuộc Chiến đoàn Rokossovsky đang xếp hàng trên sân ga với vẻ mặt như vừa gặp ma.

Lúc này, Lyudmila Vasilyevna Melekhovna lên tiếng: "Pyotr Konstantinovich, anh ấy đã không còn là anh ấy của ngày hôm qua nữa rồi."

Pyotr đánh giá em trai mình một lần nữa, dường như cuối cùng cũng cảm nhận được khí chất hoàn toàn khác biệt của người em trai này, cho đến khi anh ta nhìn thấy Bucephalus đang gặm tóc Vương Trung.

Bucephalus: "Hí! (giọng run run) ~~~"

Vương Trung lặng lẽ đẩy đầu con ngựa ra.

Pyotr:...

Sau đó, Pyotr quyết định lờ đi cảnh tượng khó hiểu này, anh ta hắng giọng: "Vậy... ý cậu là, cậu thực sự đã chỉ huy quân đội chiến đấu, và còn được họ công nhận?"

Vương Trung: "Anh thấy sao? Anh trai yêu quý của tôi!"

Pyotr: "Vậy... ý cậu là, cậu thực sự đã tiêu diệt 600 xe tăng của Prosen?"

Vương Trung suýt nữa thì không giữ được bình tĩnh, anh hắng giọng: "Chuyện đó thì không. Nhưng 100 chiếc thì đúng là có, hơn nữa, trong đó có 20 chiếc là do tự tay tôi điều khiển xe tăng tiêu diệt.

"Tôi còn đích thân lái chiếc xe tăng số hiệu 422 của mình, tiêu diệt Randolph - Thiếu tướng, Sư đoàn trưởng Sư đoàn thiết giáp số 15 của địch - bây giờ chắc là ông ta đã được thăng lên Trung tướng rồi."

Đám công tử bột sau lưng Pyotr nhìn nhau, hiển nhiên là không ai chấp nhận được chuyện "Alyosha đó" lại trở thành một quân nhân thực thụ.

Pyotr rõ ràng là hơi sững sờ, anh ta che miệng: "Chuyện này... Tôi và cha cứ tưởng những báo cáo chiến công đó đều là do đám người nịnh hót thêu dệt lên, hoặc là do sĩ quan nào đó có năng lực dưới quyền cậu lập công, mà cậu nhận vơ. Chúng tôi cho rằng điều cậu đến kho chứa dưa chuột muối là cách tốt nhất."

Ra vậy, hóa ra cha và anh trai không phải muốn nguyên chủ sống an nhàn, mà là muốn anh ta ít gây thêm rắc rối.

Có vẻ như Lyudmila Vasilyevna Melekhovna nói đúng, nhà họ Rokossovsky, ngoại trừ Alyosha ra, thì những người khác đều rất tốt.

Pyotr: "Để tôi bàn bạc với cha, nhưng tôi nghĩ, cha sẽ không tin cậu đã trở thành một quân nhân thực thụ đâu, cuối cùng, có thể cậu vẫn phải đi quản lý kho hàng..."

Lúc này, Vasili không nhịn được nữa: "Thiếu tướng! À, Rokossovsky thiếu tướng... À..."

Tên này vừa mở miệng đã phát hiện ra, cả hai người đều là "Rokossovsky thiếu tướng".

Sau một thoáng do dự, hắn nói: "Thiếu tướng đại nhân béo! Chỉ cần chúng ta đóng quân trong trang viên, để công tước đại nhân nghe một chút ý kiến của chúng ta, ông ấy nhất định có thể biết chúng ta tín nhiệm Thiếu tướng đến mức nào... Tôi là nói, Thiếu tướng gầy!"

Pyotr lấy khăn tay ra, lau mồ hôi mồ kê nhễ nhại, mới nói: "Tôi sẽ về nói với cha. Trời ạ, cha nhất định sẽ không tin. Tôi sắp bị mắng rồi!

"Nhưng mà cha vốn muốn quân đội của em đóng quân ở trong trang viên, ông ấy cảm thấy chỉ huy như em, lại còn có thể thể hiện xuất sắc như vậy, nhất định phải được đối xử tử tế."

Nói xong Pyotr Konstantinovich Rokossovsky vội vàng rời đi.

Lúc này Ivan hoàng thái tử vẫn luôn ở bên nghe hai người đối thoại mở miệng nói: "Tôi nói sao lúc tôi yêu cầu đề bạt cậu, lại nhận phải lực cản lớn như vậy. Thì ra công tước đang can thiệp. Nhưng mà... Cậu thật sự giết chết một thiếu tướng Prosen?"

Vương Trung: "Đúng vậy, tôi tận mắt thấy hắn bị bom cao xạ tiêu diệt."

"Ồ... Ghê gớm thật đấy, cậu... Cậu thật sự trở thành anh hùng chiến tranh rồi? Sao có thể chứ, điểm của cậu còn thấp hơn tôi đấy!"

Vương Trung nghi hoặc nhìn hoàng thái tử: "Cậu không tin tôi trở thành anh hùng chiến tranh? Vậy tại sao còn sắp xếp trọng pháo và T34 cho tôi?"

Ivan: "À, đây là Olga nói, nói cho cậu một ít quân khí hình thức có thể làm cho sự việc trở nên thú vị hơn, hơn nữa chuyện này cũng là cô ấy mượn danh nghĩa của tôi, lấy con dấu của tôi sau đó tự ý làm."

Vương Trung nhíu mày, hắn lập tức phản ứng lại, Ivan dùng đại từ chỉ nữ giới.

Trong tiếng Ant, Olga cũng là một cái tên trung tính, nam nữ đều có thể dùng.

Vậy thì vấn đề đến rồi, "Olga" này là ai?

Chắc không phải là đoàn trưởng của Tekkadan trong Gundam Iron-Blooded Orphans... người đó là nam mà.

Lyudmila ghé sát tai Vương Trung nhỏ giọng nói: "Olga Nikolayevna Antonovna, em gái hoàng thái tử, người thừa kế thứ hai. Bởi vì bệ hạ Nicolas V hiện tại không có con trai thứ hai."

Hoàng thái tử: "Hai người ngay cả Olga cũng quên, cô ấy suốt ngày mắng mỏ cậu! Nói cậu là đống phân thối! Kết quả sau khi chiến báo được gửi đến, tôi định trêu chọc cô ấy một chút nên đưa chiến báo cho cô ấy, kết quả cô ấy lại rất nghiêm túc đọc!

"Sau đó liền đề nghị đưa cho cậu một ít trang bị giả, để cậu bêu xấu!"

Hay lắm, tôi đã nói sao mà ấn tượng của hoàng thái tử với tôi không giống một người có thể đưa đến nhiều quân nhu như vậy cho tôi, hóa ra là công chúa điện hạ giở trò. Vậy mà tên ngốc này còn mơ mơ màng màng.

Hoàng thái tử còn đang nói: "Thế nào, những trang bị dùng để duyệt binh này, đã phát huy tác dụng tốt chứ? Lúc chúng xuất hiện trên chiến trường quân Prosen có phải đều bị dọa sợ đến ngây người rồi không? Tôi vốn còn muốn đưa những chiếc T35 đẹp mắt kia qua, dù sao trước kia cậu thích T35 nhất, nói nó cao lớn uy mãnh!

"Kết quả Olga mắng tôi một trận, đưa cho cậu T34.

"Thứ này không được, nhìn yếu ớt quá. Vẫn là T35 lợi hại!"

Vương Trung "ồ" một tiếng, sau đó nghiêm túc hỏi: "Olga Nikolayevna Antonovna điện hạ hiện tại cũng ở Agasukov sao?"

"Đương nhiên không có ở đây, mẫu hậu cấm cô ấy đến gần tiền tuyến. Hiện tại ngày nào cô ấy cũng ở St. Yekaterinburg diễn thuyết cho binh lính, tự tay phát nước nóng gì đó, cô em gái này của tôi, đặc biệt thích làm ra vẻ ta đây, cậu cũng biết mà!"

Vương Trung tặc lưỡi.

Công chúa điện hạ cầm con dấu của anh trai giả truyền mệnh lệnh, mới đưa trang bị kỹ thuật đến... Hiện tại hoàng thái tử này ở Agasukov, nói cách khác không thể trông cậy vào trang bị từ thủ đô được nữa.

Xem ra tối nay phải thuyết phục công tước Rokossovsky cho bằng được, nếu ông ta có thể điều con trai ăn chơi trác táng của mình đến khu nhà kho quản lý dưa chuột muối, vậy có thể điều quân đội cho người con trai trở thành quân nhân quả cảm.

Hắn đã nóng lòng muốn gặp "cha" mình.

Vương Trung quay đầu nói với Yegorov: "Chuẩn bị xuất phát đi, nhanh chóng đến trang viên."

Yegorov: "À thì, chúng tôi không biết trang viên của anh ở đâu."

Vương Trung thầm nghĩ trùng hợp ghê, tôi cũng không biết.

Hắn lặng lẽ đẩy Bucephalus đang gặm tóc mình ra, nhìn về phía Lyudmila.

Lyudmila: "Để tôi chỉ đường, mọi người đều là quân nhân, chắc nhìn bản đồ là hiểu."

————

Giờ phút này, tầng ba nhà ga, trong phòng máy của tháp đồng hồ khổng lồ, Belinsky - vị đại mục sư phái thế tục - nhìn xuống sân ga, ánh mắt nhìn chằm chằm Rokossovsky.

Popov cung kính đứng bên cạnh ông, không nói một lời.

Cuối cùng, Belinsky mở miệng: "Đúng là một chiến sĩ hết lòng vì đất nước, nhưng cậu ta có thật sự như anh nói, nguyện ý ở cùng với thường dân không? Trong giới sĩ quan quý tộc cũng không thiếu người nguyện ý đồng cam cộng khổ với binh lính, họ coi đó là phẩm chất cơ bản của một sĩ quan ưu tú.

"Làm sao anh chứng minh Rokossovsky này khác với bọn họ?"

Popov: "Qua quan sát, tôi cho rằng cậu ta và những quý tộc kia không giống nhau. Chính vì vậy, ngay cả thường dân cũng nguyện ý đi theo, dưới sự chỉ huy của cậu ta để chống lại kẻ xâm lược, thậm chí sẵn sàng hy sinh."

Belinsky: "Ừm, vẫn cần phải quan sát thêm. Hơn nữa cậu ta cũng cần phải lập thêm nhiều chiến công hơn, chỉ tiêu diệt một tên thiếu tướng, phá hủy hơn trăm chiếc xe tăng Prosen, vẫn chưa đủ để chứng minh điều gì.

"Cuộc chiến này là cuộc đối đầu giữa hai gã khổng lồ, chúng ta yếu hơn nhiều, nên cần một người chỉ huy có năng lực hơn.

"Ít nhất năm nay chúng ta phải chặn đứng được cuộc tấn công của Prosen, khiến cục diện từ thất bại chuyển sang giằng co chiến lược, như vậy United States và United Kingdom mới có thể hỗ trợ chúng ta." [Ở đây tôi

dùng "United States" và "United Kingdom" vì gốc là "Liên Chủng Quốc" và "Liên Hợp Vương Quốc"]

Popov: "Thưa đại mục sư, những chuyện này nói với một giám mục cấp lữ đoàn như tôi cũng vô dụng."

"Tôi biết, tôi biết. Tôi chỉ muốn nói ra thôi, để anh hiểu nhiệm vụ lần này vô cùng quan trọng."

Lúc này, nhóm chiến đấu của Rokossovsky trong nhà ga bắt đầu di chuyển.

Belinsky: "Xuống đi, giáo hội sẽ dốc hết sức hỗ trợ - ý tôi là, nếu các anh không ngại bổ sung vào chỉ là những thanh niên đầy nhiệt huyết nhưng chẳng có gì ngoài lòng dũng cảm."

Popov: "Vậy chi bằng bổ sung tu sĩ cầu nguyện và bệ phóng cho đội Thần Tiễn của phó kỵ sĩ Yevsemenko."

Belinsky: "Ừm, yêu cầu này có thể đáp ứng, về chờ tin tức đi."

Nói xong đại mục sư phất tay.

Popov hành lễ, xoay người rời đi.

Lúc này, các giám mục đang nghe lén trong bóng tối của bánh răng đồng hồ bước ra, một người trong số đó lên tiếng: "Một trong những tín ngưỡng lớn nhất của phái thế tục chúng ta, chính là chưa bao giờ tồn tại thánh nhân, hay nói cách khác, chính chúng ta, mỗi người chúng ta, đều là thánh nhân."

Đại mục sư mỉm cười: "Đúng vậy, vì thế chúng ta mới phải tìm ra những người có năng lực trong nhân dân, điều này không mâu thuẫn, giám mục Chernyshevsky. Cậu ta là quý tộc, hay là công nhân luyện thép không quan trọng, quan trọng là tài năng quân sự, muốn ngăn chặn lũ ác quỷ Prosen xâm lược, đây là điều bắt buộc!"

Đại mục sư lại nhìn về phía sân ga, nhìn những gương mặt trẻ trung kiên nghị vì được tôi luyện trong lửa đạn, khẽ lặp lại: "Đây là điều bắt buộc."

(Hết chương)

Chương 45: Alyosha, kẻ bị người ghét chó chê (Cộng thêm chương vì đạt 6000 phiếu tháng)

Lúc này, quân đội của Vương Trung đang dựa theo đường Lyudmila chỉ, tiến về phía trang viên nhà Rokossovsky.

Vương Trung vốn muốn ngồi xe tăng số 422, kết quả Bucephalus giật tóc hắn quá mạnh, nên đành phải lên ngựa cho nó, cưỡi trên lưng ngựa, xe tăng chỉ có thể đi theo phía sau.

Hoàng thái tử cũng cưỡi một con ngựa màu đỏ tía, vênh váo tự đắc đi theo bên cạnh Vương Trung.

Kỳ lạ là, người đi đường nhìn thấy hoàng thái tử đều không thèm chào hỏi, cứ như thể hắn ta căn bản không phải thái tử.

Đường phố Agasukov yên bình hơn nhiều so với tưởng tượng của Vương Trung.

Trước đó khi tiến vào thành phố, Vương Trung luôn có cảm giác tiêu điều, vắng vẻ, nhưng Agasukov lại tràn đầy sức sống, trên đường phố có rất nhiều người qua lại trong trang phục thường ngày.

Điều này khiến Vương Trung rất ngạc nhiên, nhìn biểu hiện của đám công tử bột trên ga xe lửa, đã có loại ý tứ ăn chơi sa đọa thời kỳ cuối của triều đại, nhưng trên đường bất ngờ là không có bầu không khí "lạnh lẽo thê lương"?

Trước khi ra ngoài, Vương Trung còn tưởng rằng sẽ nhìn thấy ăn mày đầy đường, người nghèo khổ đang bán con cái, và những ổ bánh mì 500.000 rúp một ổ trong tiệm bánh mì.

Nhưng mà đường phố sạch sẽ, gọn gàng, thường dân da dẻ hồng hào, quần áo chỉnh tề, có gì đó sai sai?

Vương Trung vừa cưỡi ngựa vừa suy nghĩ, sau đó nhìn thấy một hàng dài phía trước.

Đội ngũ đang tiến về phía cuối hàng người, Vương Trung liền ngóng cổ lên muốn xem thử phía trước đang làm gì.

Rất nhanh, hắn đã nhìn thấy điểm cuối - không, phải nói là điểm bắt đầu của hàng người, là một cửa hàng treo thánh huy của giáo hội Chính Thống giáo phía Đông.

Người dân xách theo túi lớn túi nhỏ nối đuôi nhau đi ra từ trong cửa hàng.

Vương Trung cẩn thận nhìn thứ trong tay một người phụ nữ trung niên mặt mày hớn hở: một cây xúc xích to bằng bắp đùi người lớn, dài bốn mươi centimet, bốn hộp cá hộp, còn có yến mạch đóng hộp, kem chua, nấm, sốt mayonnaise và dưa chuột muối không thể thiếu.

Tuy rằng tất cả đều là đồ hộp và xúc xích làm sẵn, hoàn toàn không thấy thực phẩm tươi sống, nhưng chủng loại này có vẻ khá phong phú!

Đúng lúc này, một người đàn ông mặc trang phục giáo sĩ lấy ra một tấm bảng thông báo, đặt ở cửa hàng, lập tức khiến những người xếp hàng xôn xao bàn tán.

Trên bảng thông báo viết: Sau này thứ Ba và thứ Sáu hàng tuần chỉ cung cấp cá, mong mọi người thông cảm.

Trong số những người xếp hàng có người hỏi: "Sao chỉ có cá thôi?"

Giáo sĩ đáp: "Rất nhiều trang trại và nhà máy chế biến thịt bị chiếm đóng, nguồn cung giảm mạnh, nên bằng lòng đi, ít nhất vẫn còn cá Riga và cá biển Bắc!"

Lời giáo sĩ vừa dứt đã bị phản đối: "Hôm qua tôi ở quán rượu, nghe đài nói, chúng ta sắp đánh bại Prosen rồi!"

Giáo sĩ: "Đúng vậy, nên chỉ là tạm thời thôi, cứ coi như là đổi khẩu vị đi! Mà nhân tiện, chúng tôi có rất nhiều trứng cá muối, mọi người có thể mua về ăn thêm!"

"Tôi ăn trứng cá muối đến phát ngán rồi, không hiểu sao quý tộc lại thích ăn thế!"

Vương Trung nhíu mày.

Xem ra, là cửa hàng của giáo hội đã xoa dịu mâu thuẫn giữa các tầng lớp?

Nghĩ kỹ lại, ở Loktev, giáo hội đã thể hiện năng lực huy động rất mạnh mẽ.

Chẳng lẽ là vì giáo hội đảm bảo cho thường dân được ăn ngon?

Vương Trung gãi đầu, cảm thấy hình như còn rất nhiều điều mình chưa nhìn thấu, cần phải quan sát thêm.

Dù sao thì, giáo hội có năng lực huy động là chuyện tốt, nhìn đám quý tộc thối nát kia, trông cậy vào bọn họ đánh bại Prosen e là không được.

Vương Trung đi qua cửa hàng của giáo hội, lại thấy một cửa hàng bên đường đang bán bánh mì kẹp thịt chiên - không đúng, là bánh mì kẹp cá chiên.

Người phụ nữ trung niên mua hàng cằn nhằn: "Sao hai ngày rồi không có thịt?"

"Cá cũng ngon mà." Cô gái bán hàng cười nói, "Ngày mai sẽ có bánh mì kẹp thịt!"

"Thôi được rồi, cho tôi ít bánh mì kẹp cá, hôm nay bán cá gì vậy?"

"Cá tuyết biển Bắc!"

Vương Trung đi qua tiệm bánh mì.

Tiếp tục đi, hắn thấy thêm mấy cửa hàng như vậy.

Vương Trung trầm ngâm suy nghĩ.

Lúc này, đội ngũ đột nhiên dừng lại.

Vương Trung thấy khó hiểu, liền đá vào bụng ngựa một cái, thúc Bucephalus vượt qua đội hình bộ binh, đi lên phía trước.

Hắn thấy con đường đã đến ngõ cụt, một cánh cổng sắt chắn ngang, chia đôi con đường nhựa.

Trên cổng sắt có gắn huy hiệu gia tộc, và dòng chữ bằng tiếng Ant: "Khu vực tư nhân, cấm vào."

Yegorov đi đầu lên tiếng: "Theo như Melekhovna tiểu thư chỉ đường, thì đây chính là trang viên của anh, nhưng... Chẳng lẽ muốn chúng tôi tự mình trèo qua mở cửa sao?"

Vương Trung cũng không biết tình huống thế nào, nhìn cánh cổng cũng không có chuông cửa, phải làm sao mới mở được đây?

Đúng lúc này, bên trong cánh cổng, một hàng nữ hầu xếp thành hai hàng dọc, đi dọc theo đường đến.

Vị tướng quân Thiết Huyết, Chiến thần Peniye, Vị cứu tinh của Loktev, Người nắm giữ Hồng kỳ, Người ghi nhớ tên binh sĩ - Aleksei Konstantinovich Rokossovsky - khi nhìn thấy đoàn nữ hầu, gương mặt vốn nghiêm nghị vì chiến tranh bỗng nở nụ cười hạnh phúc.

Nhưng hắn lập tức kìm nén hành vi không đúng mực này, và không ai chú ý đến.

Đoàn nữ hầu đi đến trước cổng, sau đó tách ra hai bên, người dẫn đầu mở khóa, kéo cổng ra, dùng tấm lót chân, rồi đứng vào hàng đầu, cúi người thật sâu.

Vương Trung thầm nghĩ có phải tôi bị ảo giác không? Sao thái độ của những nữ hầu này đối với tôi lại không tốt lắm nhỉ?

Đương nhiên hoàng thái tử đang ở đây, lễ nghi của các nữ hầu chắc chắn không có vấn đề gì, nhưng cứ có cảm giác mình bị ghét bỏ.

Kỳ lạ, chẳng phải bây giờ tôi toát ra hormone nam tính mạnh mẽ của một người hùng chiến tranh sao? Hai cô nàng trong quân đội rõ ràng đang để ý đến tôi! Tại sao đám nữ hầu này lại không?

Chẳng lẽ... Bọn họ vẫn cho rằng tôi là tên công tử bột vô dụng của ngày xưa?

Trong khoảnh khắc, Vương Trung rất hy vọng quân Prosen mau chóng đánh đến, để hắn được thể hiện bản thân, nhưng nhớ đến khung cảnh yên bình vừa thấy trên đường, mong muốn ấy liền bị thay thế bằng hy vọng chiến tranh đến muộn một chút.

Hắn mang vẻ mặt phức tạp, cưỡi ngựa tiến vào trang viên.

Có khoảng hai trăm nữ hầu ra đón, đứng cách nhau năm mét dọc theo đường dẫn đội ngũ của Vương Trung đến ba tòa nhà ba tầng ở góc tây bắc khu vườn.

Các tòa nhà được xây bằng gạch đỏ, nhìn bề ngoài khiến người ta liên tưởng đến tòa nhà màu đỏ của trường Hải quân Anh, hoặc là tòa nhà màu đỏ ở Đại học Bắc Kinh.

Sân thể dục được bao quanh bởi ba tòa nhà, ước chừng có thể chứa ba, bốn nghìn người tập luyện.

Phía bắc ba tòa nhà, còn có kho vũ khí và bãi đậu xe.

Yegorov thán phục: "Đây quả thực là một doanh trại! Lúc nội chiến tôi từng chiến đấu ở vùng phụ cận Agasukov, cũng từng đóng quân trong thành, sao chưa từng nghe nói nơi này có doanh trại nhỉ?"

Không ai trả lời Yegorov.

Vương Trung trực tiếp hỏi nữ hầu đứng bên đường: "Doanh trại này được xây dựng khi nào?"

"Đây là doanh trại từ thời nội chiến." Nữ hầu đáp, "Hôm qua chúng tôi đã dọn dẹp rồi, xin mời mọi người vào ở. Hai tiếng nữa sẽ dùng cơm trưa ở biệt thự."

Hoàng thái tử: "Vậy thì vừa hay, để binh lính vào ở, chuẩn bị ăn cơm, chúng ta đến tòa nhà chính gặp cha cậu đi. Không phải cậu muốn tiếp tục chỉ huy quân đội sao? Bây giờ không đi nói chuyện với công tước, sau này cậu sẽ phải làm bạn với dưa chuột muối đấy!"

Vương Trung nghiêm mặt, hắn không muốn đến nhà kho, vì thế bèn nói với Yegorov: "Chuyện tiếp theo giao cho anh, tôi đi gặp "cha" đây."

Lúc nói câu này, Vương Trung cảm thấy hơi khó nói, hắn vẫn luôn kháng cự việc gọi chồng của người khác là cha, nhưng lại không thể đổi thành cha nuôi, chỉ có thể cắn răng mà đi.

Yegorov phất tay: "Nhớ xin thêm quân số, và trang bị kỹ thuật!"

Pavlov: "Còn cả nhân viên tham mưu nữa!"

Vương Trung phất tay: "Tôi sẽ cố gắng."

Lúc này, Lyudmila đi theo đội ngũ xuống xe, gọi nữ hầu: "Vera Vladimirovna! Chuẩn bị ngựa cho tôi! Alyosha, tôi đi cùng anh!"

Vera Vladimirovna cúi người chào Lyudmila: "Melekhovna tiểu thư, chào cô. Tôi sẽ chuẩn bị ngựa ngay."

Hoàng thái tử buột miệng: "Cần gì phải phiền phức thế? Ngồi chung yên với Alyosha là được rồi!"

Lyudmila mỉm cười, không đáp.

————

Hai mươi phút sau, ba người cùng cưỡi ngựa đến trước tòa nhà chính của trang viên.

Không biết từ đâu chạy ra hai con chó săn, sủa inh ỏi với Vương Trung.

Không phải chứ, đến chó cũng ghét anh sao?

Vương Trung còn đang oán thầm, thì Bucephalus dưới háng đã tung vó đá bay một con chó, con chó lăn mấy vòng rồi đứng dậy, rõ ràng là không bị thương, nhưng cũng không còn hung hăng như vừa rồi nữa, chỉ phát ra tiếng kêu ư ử.

Con chó còn lại thấy vậy, cũng không sủa nữa, quay đầu bỏ chạy.

Trên bãi đậu xe trước cổng có mấy chiếc xe quân đội, trong đó có một chiếc treo biển số của Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân, có lẽ là xe Pyotr đi.

Vương Trung đi ngang qua một người làm vườn đang cắt tỉa cây, nghe ông ta lẩm bẩm: "Thôi rồi, Tiểu Ma Tinh trở về rồi!"

Tiểu Ma Tinh? Gì cơ, tôi là Tiểu Ngư Nhi trong Tuyệt Đại Song Kiêu chắc?

Lyudmila cũng nghe thấy lời người làm vườn, cười nói: "Mọi người vẫn tưởng anh là kẻ bị người ghét chó chê."

Vương Trung: "Cô thì không ghét bỏ tôi, còn thầm thương trộm nhớ kìa."

"Đã bảo là coi như em trai mà."

Ba người đến trước cửa chính, người dắt ngựa đã nhận được tin, đang đứng chờ ở đó, họ sẽ dắt ngựa đến chuồng ngựa nhỏ bên cạnh, chải lông, lau yên cương gì đó, tóm lại sẽ đảm bảo ngựa luôn trong trạng thái tốt nhất.

Vương Trung nhìn Bucephalus bị dắt đi, thuận miệng hỏi: "Trang viên này có bao nhiêu người?"

"Khoảng ba, bốn trăm người hầu. Từ sau khi nội chiến kết thúc, người hầu đều được trả lương." Lyudmila nói, "Trong hồ sơ của đế quốc, chúng tôi cũng từ lãnh chúa trở thành chủ trang trại, ông chủ."

Cô vừa dứt lời, hoàng thái tử liền tặc lưỡi: "Tiếc thật, trước kia họ còn là nông nô, muốn đánh đập thế nào cũng được! Thấy ai làm việc không ra hồn là quất! Bây giờ chán chết."

Vương Trung liếc hoàng thái tử, thầm nghĩ tốc độ từ anh em tốt biến thành kẻ ăn chơi thật nhanh... Không đúng, phải nói là vốn dĩ hai kẻ ăn chơi sẽ hợp cạ nhau, nên mới trở thành anh em tốt.

Ba người đi về phía cánh cửa lớn, kết quả chưa chạm vào, cửa đã mở từ bên trong, quản gia trang nghiêm cúi người chào: "Antonov điện hạ, thiếu gia, Melekhovna tiểu thư, mời vào. Lão gia và cậu cả đang đợi trong thư phòng."

Hoàng thái tử phất tay: "Tôi không vào đâu, có trà chiều không? Tôi muốn ăn bánh mì bơ đậu phộng, thêm chút rượu vang, ở đây có loại nào?"

Quản gia: "Tôi lấy cho cậu chai rượu vang đỏ Kindzmarauli nhé?"

“Được được, có tên là trang viên rượu là được, dù sao tôi cũng không uống ra sự khác biệt." Nói xong Hoàng Thái Tử đi về phía gian phòng bên trái một cách quen thuộc, dường như đã nắm rõ cấu trúc nơi này.

Chắc là Hoàng thái tử đã tới đây rất nhiều lần.

Hoàng thái tử và lão quản gia rời đi, Lyudmila quay đầu nhìn Vương Trung: "Anh... còn nhớ đường đến thư phòng không? pháo hạng nặng 381 mm thật lợi hại, xóa sạch trí nhớ của anh rồi."

Vương Trung cũng không xác định Lyudmila đã phát hiện ra hay đang giả ngu, nhưng điều đó không quan trọng.

Hắn nói: "Vậy mời em dẫn đường!"

Lyudmila vui vẻ ôm lấy cánh tay Vương Trung, kéo hắn đi về phía trước.

————

Lyudmila vừa đẩy cửa thư phòng, bên trong liền truyền đến một tiếng quát lớn: "Tuyệt đối không thể! Ta còn chưa biết Aleksei Konstantinovich Rokossovsky là cái thứ gì sao? Tuyệt đối không thể, tuyệt đối không thể!"

Sau khi cô gái đẩy cửa ra, Vương Trung nhìn thấy Pyotr vừa lau mồ hôi vừa nói: "Nhưng con thấy bộ hạ của em ấy đều rất tín nhiệm em ấy!"

"Con có thể nhìn thấy cái gì?" Công tước đứng trước cửa sổ, mình mặc quân phục, tóc hoa râm mắng: "Con chính là một con mọt sách! Lúc nào cũng chỉ làm tham mưu trong bộ tư lệnh, một ngày mang binh cũng chưa từng có! Con chắc chắn nhìn lầm rồi! Hơn nữa, nhìn xem những bản báo cáo chiến đấu kia kìa! Cái gì mà tiêu diệt sáu trăm chiếc xe tăng Prosen, cái gì mà một mình một xe xông trận tiêu diệt thiếu tướng Prosen, con tin được không?"

Pyotr chỉ có thể lau mồ hôi.

Lão công tước: "Hơn nữa, Aleksei Konstantinovich Rokossovsky là lính bộ binh! Lính bộ binh làm sao có thể chỉ huy xe tăng đánh ra chiến tích tốt như vậy?"

Vương Trung thầm nghĩ bởi vì mình từng chơi War Thunder và còn dùng hack.

Đương nhiên hắn quả thật không biết điều khiển xe tăng, dẫn đến bản thân rơi vào nguy hiểm, về sau có thể, vẫn là phải học kỹ năng của từng vị trí trên xe tăng.

Lúc này, Lyudmila lên tiếng: "Chú Konstantin! Cháu có thể chứng minh, Aleksei Konstantinovich Rokossovsky không giống trước kia!"

Công tước Konstantin Aleksandrovich Rokossovsky xoay người, nghi ngờ nhìn Lyudmila: "Lyudmila, Lyudmila thân yêu của ta, ánh nắng và mùa xuân của ta, ta rất muốn tin tưởng con, nhưng con đã từng nói dối giúp nó lúc sáu tuổi!"

Vương Trung thầm nghĩ sao phải nhắc lại chuyện xưa như vậy? Lyudmila giờ đã là thiếu nữ rồi!

Lyudmila đi tới nắm lấy tay lão công tước: "Nhưng đây là sự thật! Chú Konstantin, chú hãy đến doanh trại xem một chút, nhất định chú sẽ hiểu!"

Lão công tước cau mày, nhìn Vương Trung, rồi lại nhìn Lyudmila, hít một hơi thật sâu: "Được rồi, cũng không phải là không có trường hợp lột xác sau khi trải qua chiến hỏa. Tuy ta cảm thấy Aleksei Konstantinovich Rokossovsky chắc chắn sẽ không thay đổi, nhưng con đã nói như vậy, ta sẽ đến doanh trại xem một chút."

Vương Trung: "Cái đó..."

Lão công tước trừng mắt liếc hắn: "Muốn nói gì thì nói!"

Vương Trung: "Tôi không tiêu diệt 600 chiếc xe tăng."

"Đó không phải là nói nhảm sao! Chắc chắn là kiệt tác của tên nịnh hót nào đó rồi!"

Vương Trung: "Nhưng tôi thật sự đã tiêu diệt thiếu tướng của địch - bây giờ là trung tướng rồi."

Lão công tước hung tợn trừng mắt nhìn Vương Trung: "Trước mặt ta mà ngươi cũng dám nói dối!"

Vương Trung: "Tôi không nói dối, bộ đàm của quân địch đã nói vậy, bọn chúng nói tướng quân Bạch Mã đã tiêu diệt thiếu tướng Randolph. Trên thực tế lúc đó, doanh trại cảnh vệ của sở chỉ huy sư đoàn địch đã thả khói, tôi chỉ nhìn thấy quả đạn pháo thứ hai bắn trúng thiếu tướng Randolph đang bị thương."

Lão công tước nhìn chằm chằm Vương Trung vài giây, hỏi: "Lúc đó anh cách mục tiêu bao nhiêu mét?"

"850 mét." Vương Trung lập tức đáp.

"Chỉ huy loại xe tăng nào?"

"T-34 loại chỉ huy."

"Tại sao lại là loại chỉ huy?"

"Bởi vì loại chỉ huy có tháp chỉ huy, hơn nữa trưởng xe không cần kiêm nhiệm pháo thủ, khả năng bao quát chiến trường tốt hơn. Những kíp lái trưởng xe kiêm luôn pháo thủ, sau khi khai chiến thì giống như ruồi mất đầu vậy."

Lão công tước nghi ngờ nhìn chằm chằm Vương Trung, đột nhiên hất tay Lyudmila ra, đi tới bàn học lấy ra một cuộn giấy.

Vương Trung nhìn lại, hóa ra là ảnh chụp từ trên không được ghép lại và phóng to thành bản đồ thành phố Loktev.

Lão công tước: "Anh hãy kể lại cho ta nghe quá trình chiến đấu. Để ta xem, 11 giờ ngày 7 tháng 7 là tình huống gì?"

Vương Trung: "Thời gian cụ thể tôi không nhớ rõ lắm, hay là tôi kể lại từ đầu, đồng thời nói cho ngài biết quyết định của tôi."

Lão công tước gật đầu: "Tốt!"

Vương Trung: "Ngày 6 tháng 7, sau khi nhận được mệnh lệnh giữ vững, tôi quyết định tiến hành trinh sát trước, vì vậy đã dẫn theo một tiểu đội tự mình đi trinh sát Kalinovka..."

————

Hai tiếng sau.

Lão công tước khoanh tay trước ngực, nhìn bản đồ với đầy những ký hiệu quân sự được vẽ bằng bút chì.

Vương Trung: "Tôi kể xong rồi."

"Ta biết." Lão công tước đáp, vẫn nhìn chằm chằm vào bản đồ.

Qua một lúc lâu, ông lão hỏi: "Cậu, tại sao lại thi đứng cuối lớp?"

Vương Trung ung dung nói: "So với lý thuyết suông, tôi giỏi thực hành hơn. Việc tôi đứng cuối lớp chứng tỏ nền giáo dục quân sự của chúng ta có vấn đề!"

(Hết chương)

Chương 46: Tiếp tế muốn gì cứ lấy

Vương Trung nói xong, Lyudmila có vẻ muốn nói lại thôi.

Lão công tước Rokossovsky nhận ra điều đó, bèn nói: "Lyudmila, cháu muốn nói gì cứ nói thẳng."

Lyudmila gật đầu: "Vâng. Anh ấy bị trúng đạn pháo chính của chiến hạm địch, trúng trực diện, nên mất một phần trí nhớ. Tính cách cũng thay đổi."

Vương Trung nhất thời không thể phán đoán Lyudmila đang bao che hay thật sự nghĩ như vậy.

Lão Rokossovsky cau mày: "Chấn động não sao? Cũng có khả năng này, chuyện tính cách thay đổi sau khi bị pháo kích, ta đã chứng kiến nhiều rồi, nhưng những thay đổi đó đều là theo chiều hướng xấu đi."

Nhưng ông lão lập tức lắc đầu: "Nhưng chuyện gì cũng có thể xảy ra, tuy ta vẫn nghi ngờ chấn động não có thể khiến một kẻ vô công rồi nghề lại hay gây chuyện thị phi trở thành vị tướng tài ba hay không, nhưng sự thật rành rành ra đấy.

"So với việc nó được Thánh Andre nhập, thì bị chấn động não có lý hơn."

Vương Trung mím môi, chuyện này hắn không thể giải thích, nói dối nói không chừng sẽ càng khiến người ta nghi ngờ, tốt nhất là im lặng.

Lão Rokossovsky ngồi vào bàn làm việc, cầm lấy một bức thư: "Đây là thư gửi cho Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân, trong thư nói con trai ta bất tài vô dụng, có thể sẽ khiến rất nhiều binh sĩ vô tội hy sinh, khiến đế quốc tổn thất lượng lớn trang bị kỹ thuật, yêu cầu điều nó đến nơi nào đó canh giữ dưa chua."

Nói xong, lão công tước lấy diêm ra, quẹt một que diêm châm lửa đốt bức thư, ném vào gạt tàn trên bàn, nhìn nó cháy thành tro.

Ông lão cởi cúc áo quân phục, nới lỏng cổ áo, nhìn Vương Trung hỏi: "Quân số của anh còn bao nhiêu?"

"914 người, bao gồm cả hậu cần, pháo binh, thiết giáp và nhân viên văn phòng của bộ tư lệnh."

"Chỉ còn chừng đó thôi sao." Lão Rokossovsky trầm ngâm một lát, nói: "Ta đã giải ngũ lâu rồi, đối với những trang bị quân sự mới nhất hiện nay, còn cả cái gì mà chiến tranh chớp nhoáng gì đó cũng không quen thuộc lắm, tạm thời chưa có ý định quay lại quân đội gây thêm phiền phức. Nhưng là một đại tướng đã giải ngũ, ta vẫn có thể giúp anh một chút, nói đi."

Vương Trung: "Xin hãy nói với Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân rằng, Agasukov có nguy cơ bị bao vây, Tập đoàn quân thiết giáp số hai của địch đang ở phía bắc, nếu bọn chúng bao vây xuống đây thì tiêu đời."

Lão Rokossovsky lắc đầu: "Giữ vững Agasukov là quyết định của Sa hoàng bệ hạ, Đức cha tối cao còn đích thân đến đây để cổ vũ tinh thần, cho dù quân địch thật sự có khả năng bao vây từ phía bắc xuống, nhưng Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân nhất định sẽ nói, vậy thì quyết chiến với quân địch ở ngay đây.

"Làm như vậy mới không để lại cớ cho những kẻ khác, cũng sẽ khiến Sa hoàng bệ hạ vui lòng, anh hiểu chứ? Trừ phi có người thuyết phục được Sa hoàng, hoặc có người khiến Đức cha tối cao quyết định từ bỏ Agasukov, nếu không quân đội sẽ không rút lui khỏi đây.

"Hơn nữa, theo kinh nghiệm của ta, quân địch muốn hoàn thành đòn bao vây như vậy là rất khó khăn, anh có biết đó là một đường vòng cung lớn đến mức nào không?"

Lão Rokossovsky khoa tay múa chân trên bản đồ.

Vương Trung: "Trước đây có thể không làm được, nhưng khoa học kỹ thuật đã tiến bộ, chẳng lẽ ngài không thấy những gì Prosen đã làm ở Carolin sao?"

Lão Rokossovsky trầm mặt xuống: "Ta thấy rồi, nhưng tất cả các tướng lĩnh đều cho rằng đó là do quân đội Carolin không có ý chí chiến đấu nên mới dẫn đến kết quả như vậy.

"Tất cả các tướng lĩnh.

"Thôi đừng lo lắng chuyện đó nữa, anh không ảnh hưởng được đâu, ta cũng vậy."

Ông lão nói xong mỉm cười, có chút bất đắc dĩ.

Vương Trung hiểu ra, chỉ có thể đổi yêu cầu: "Quân đội của tôi cần bổ sung, bao gồm cả lính kỳ cựu, vũ khí kỹ thuật... Tôi cái gì cũng thiếu."

Lão Rokossovsky lắc đầu: "Hiện tại cho dù có lính kỳ cựu xuất viện, thì số lượng cũng không đủ để bổ sung quy mô lớn cho anh. Lính dự bị đều được điều động theo đơn vị huấn luyện vào mùa đông hàng năm, vì vậy tạm thời cũng không thể bổ sung lính dự bị cho anh.

"Còn về sinh viên trường quân đội, lúc đó cấp trên đã hoảng loạn, vội vàng điều động tất cả sinh viên, hiện tại cấp trên tin rằng chúng ta sắp phản công, nên càng không thể điều động sinh viên.

"Muốn bổ sung quân số, anh chỉ có thể chọn trong số những người có kinh nghiệm bắn súng trong lực lượng dân quân..."

Vương Trung ngắt lời lão công tước: "Những tên dân quân đó đều chưa từng được huấn luyện ném lựu đạn, ném lựu đạn có khi lại nổ trúng chính mình."

Lão Rokossovsky: "Đúng vậy, anh có thể thăng cấp tất cả lính kỳ cựu của mình lên làm tiểu đội trưởng, một người dẫn dắt 7-8 tân binh, như vậy có thể giúp chúng sống lâu hơn một chút.

"Tất nhiên, anh cũng có thể lựa chọn không tiến hành những trận đánh tiêu hao, theo kinh nghiệm của ta, khi chiến đấu trong chiến hào ở đồng bằng, chỉ cần quân địch không thể tràn vào chiến hào, thì tỷ lệ sống sót của tân binh là rất cao.

"Quan trọng nhất là, anh vừa muốn duy trì đội hình, vừa muốn bổ sung tân binh, thì hiện tại chỉ có cách này.

"Đợi đến khoảng tháng 1 năm sau, khi những tân binh được gọi nhập ngũ hiện tại đã gần như hoàn thành khóa huấn luyện, lính kỳ cựu cũng đã xuất viện, lúc đó sẽ bổ sung cho anh một lượng lớn tân binh chất lượng cao."

Vương Trung nghiêm túc nói: "Tháng 1 năm sau... Được rồi, cứ bổ sung đầy đủ tân binh cho tôi, tôi sẽ để lính kỳ cựu huấn luyện bọn họ. Tuy tôi không biết đến khi nào mới lại ra chiến trường.

"Binh lính bình thường của tôi đều là chuẩn úy chưa tốt nghiệp, chắc là có thể dạy cho họ một chút kỹ năng sinh tồn.

"Còn cả vũ khí kỹ thuật! Tôi cần vũ khí kỹ thuật! Tôi cần xe tăng T-34, pháo chống tăng, LaGG-3 hoặc MiG-3, cả Il-2 nữa!"

Chiến thuật của Vương Trung là nói quá lên, dù sao Lỗ Tấn đã nói, muốn mở cửa sổ thì phải đề nghị dỡ bỏ mái nhà.

Lão Rokossovsky cười ha hả: "Cậu xem kìa! Nói gì vậy! Chỉ có cấp Tập đoàn quân mới có quyền chỉ huy không quân, anh phải trở thành đại tướng trước đã.

"Tuy nhiên, xe tăng và pháo binh thì có thể thử xem. Anh đã chỉ huy nhiều loại xe tăng ở tiền tuyến rồi, muốn bổ sung loại nào?"

Vương Trung: "T-34, hơn nữa phải là T-34 loại chỉ huy, loại xe tăng không có trưởng xe độc lập và radio thì sức chiến đấu giảm ít nhất 50%!"

Lão Rokossovsky lắc đầu: "Ta có thể cố gắng kiếm cho anh những chiếc xe tăng đã được sản xuất, nhưng không thể nào bắt nhà máy sản xuất loại xe tăng khác. T-34 phải không? Để ta xem có thể kiếm cho anh hai tiểu đoàn không, nhiều hơn nữa thì e là không được."

Vương Trung: "Tôi hy vọng tất cả đều là xe chỉ huy có radio."

"Điều đó là không thể." Lão Rokossovsky dứt khoát lắc đầu: "Nhưng anh có thể làm như vậy, tập trung sử dụng xe chỉ huy, bố trí toàn những lính xe tăng giỏi nhất, thành lập một trung đội xe tăng đặc biệt. Những chiếc còn lại, nếu cảm thấy năng lực chiến đấu không được thì để chúng thực hiện nhiệm vụ cường độ thấp."

Vương Trung suy nghĩ một chút, thấy cũng có lý. Trên thực tế ở Loktev, trong số xe tăng còn lại của hắn có một nửa là được trang bị radio, thực tế là do tình hình chiến đấu bắt buộc phải "phổ cập" radio, vậy thì chi bằng ngay từ đầu tập trung sử dụng.

Lão Rokossovsky: "Pháo chống tăng... Hả? Pyotr, nếu con mệt thì ngồi xuống đi."

Pyotr vẫn luôn đứng bên cạnh lau mồ hôi, nghe vậy như trút được gánh nặng, lập tức ngồi phịch xuống ghế sofa.

Chiếc ghế sofa kêu lên một tiếng kẽo kẹt.

"Con nên giảm béo đi." Lão Rokossovsky nói xong, rồi lại nhìn Vương Trung: "Cần loại pháo chống tăng nào?"

"ZiS-3! Loại 45 mm không thể nào xuyên thủng giáp trước của xe tăng địch, phải tấn công từ bên hông, hạn chế rất nhiều trong việc lựa chọn vị trí bố trí pháo."

Lão công tước gật đầu: "Trọng pháo thì sao? 203 mm nạp đạn chậm quá phải không?"

Loại pháo 203 mm cần phải có xe cẩu nhỏ mới nạp đạn được, cho dù là người Nga nổi tiếng khỏe mạnh cũng không thể nào dùng sức người để nạp đạn.

Vương Trung: "Đúng là rất chậm, hơn nữa độ chính xác của nó cũng không cao."

Hắn vẫn còn nhớ rõ cảm giác khi lần đầu tiên sử dụng nó, cứ như "quay xổ số" vậy.

"Vậy thì bổ sung cho anh loại 152 mm, độ chính xác cao, tốc độ bắn nhanh, tầm bắn cũng không kém là bao. Tốc độ cơ động cũng nhanh hơn. Còn loại 203 mm đó, nếu gần đó không có đường sắt thì chỉ có nước bò như rùa.

"Được rồi, để ta nghĩ cách, bổ sung cho anh một trung đoàn pháo 152 mm."

Lúc này, Pyotr đã hoàn hồn, lên tiếng: "Cha, quan trọng nhất là phải thăng quân hàm cho Aleksei Konstantinovich Rokossovsky, cho em ấy một chức sư đoàn trưởng, như vậy khi bổ sung quân số sẽ thuận tiện hơn rất nhiều."

"Con cho rằng ta không muốn sao?" Lão Rokossovsky mắng: "Lũ đầu đất đó, đến giờ vẫn còn dùng cái đầu óc đấu đá chốn cung đình để suy nghĩ vấn đề, ta thì tin Aleksei Konstantinovich Rokossovsky, nhưng bọn chúng thì không! Bọn chúng sẽ phản đối việc phong cho 'thằng con ngốc nhà Rokossovsky' làm thiếu tướng!"

Nói xong, ông lão đập tay xuống bàn, thiếu điều là cởi giày da ra mà đập.

Đập xong, ông thở dài: "Thôi, chuyện này không vội được, ta phải viết thư cho mấy người bạn cũ, ba, năm ngày nữa là ổn. Trước tiên cứ bổ sung quân số cho anh. Bộ binh, T-34, trọng pháo, pháo chống tăng, cái gì cũng có. Chuyện này cứ để ta lo, hai anh em con đi ôn chuyện đi."

Vương Trung nhìn Pyotr béo ú đang vui vẻ, những thứ hắn muốn ngoại trừ máy bay ra thì cái gì cũng có.

Ở lại đây cũng không moi được thêm thứ gì.

Còn những chuyện như dùng khung gầm của BT để chế tạo pháo tự hành SU-76 gì đó, lão công tước đã nói rồi, ông ta không làm được.

Vậy thì chờ sau này gặp được người làm được rồi tính.

Nghĩ vậy, Vương Trung xoay người, vui vẻ đi về phía Lyudmila đang đứng chờ ở cửa.

Kết quả Lyudmila dùng khẩu hình nhắc nhở hắn: "Pavlov!"

Vương Trung vỗ đùi: "A đúng rồi, tôi còn cần nhân viên tham mưu! Cả thư ký, kế toán nữa! Tốt nhất là kiếm cho tôi một tên quan văn cấp 6!"

Lão Rokossovsky kinh ngạc: "Cậu muốn quan văn cấp 6 làm gì? Đó là cấp phó hiệu trưởng đại học đấy! Cậu... Thôi được rồi, để ta thử xem. Đi mau đi!"

Ông lão phất tay.

Vương Trung xoay người rời đi.

Pyotr khó nhọc đứng dậy, chạy theo sau Vương Trung.

————

Chờ đám thanh niên rời đi, lão công tước Rokossovsky ấn nút trên bàn.

Mười giây sau, cửa phụ mở ra, quản gia vừa nãy ra đón Aleksei Konstantinovich Rokossovsky đi vào: "Lão gia."

Lão Rokossovsky cười nói: "Mikhail, ông bạn già, ông có tin không, thằng nhóc Aleksei Konstantinovich Rokossovsky đó đã trở thành một quân nhân xuất sắc đấy."

"Thật sao ạ?" Lão quản gia ngạc nhiên: "Làm sao có thể! Nhưng mà đúng là lần này cậu ấy về không có véo mông mấy cô hầu gái, cũng không có sờ soạ lung tung."

Lão Rokossovsky tặc lưỡi: "Ta cũng không biết cái gì đã thay đổi nó, có lẽ là do trúng đạn pháo nên bị chấn động não thật. Mikhail, lấy rượu nào!"

"Bác sĩ dặn ngài không được uống rượu nữa."

"Kệ mợ bác sĩ! Người Nga thì phải chết trên bàn rượu, kệ mợ bác sĩ! Lấy rượu ra đây! Vodka! Lại lấy cho ta một hộp cá mòi!"

Dùng cá làm mồi nhậu, đó là truyền thống của người Nga.

(Hết chương)

Chương 47: Mỹ thực và vị tướng

Bước ra khỏi thư phòng của lão công tước, Vương Trung thở phào nhẹ nhõm, chuyện bổ sung quân số đã được giải quyết - hay nói đúng hơn là đã giải quyết được một phần, còn lại phải lo lắng chính là việc bị bao vây.

Nếu không thể tác động đến quyết sách, vậy thì ít nhất phải mang thêm quân ra ngoài.

Vương Trung đang suy nghĩ, Lyudmila ôm chầm lấy hắn, kéo hắn ra ban công cạnh thư phòng: "Anh này, lúc nào cũng nhíu mày, đã là chuyện hiện tại không giải quyết được thì cứ làm những gì có thể trước đã."

"Ừ." Vương Trung lơ đãng đáp, đưa mắt nhìn khung cảnh bên ngoài.

Lúc này, Pyotr lên tiếng: "Vậy tôi xin phép, tôi còn có việc ở bộ tư lệnh."

"Tạm biệt." Lyudmila phất tay, sau đó huých vào eo Vương Trung.

"Tạm biệt." Vương Trung nói.

Pyotr rời đi, Lyudmila nghiêm túc hỏi: "Thật sự nguy hiểm như vậy sao? Hoàng thái tử nói chúng ta có 70 vạn quân, cho dù là 70 vạn con lợn thì quân Prosen cũng không thể bắt hết trong thời gian ngắn được."

Nghe câu này, Vương Trung thấy chùng lòng, bởi vì trong ký ức của hắn, những đội quân từng được ví như "70 vạn con lợn" đều đã bị tiêu diệt sạch sẽ.

Nhìn vẻ mặt của Vương Trung, Lyudmila bèn nói: "Đi thôi, chúng ta đi cưỡi ngựa đi! Đã lâu rồi anh không cưỡi ngựa rong rủi trong trang viên rồi phải không?"

Vương Trung: "Cưỡi ngựa?"

"Đúng vậy, hoạt động yêu thích thứ hai của anh trước đây."

... Có vẻ như hoạt động yêu thích nhất thì không cần phải hỏi.

Vương Trung: "Cũng được, vừa hay anh muốn xem xét địa hình xung quanh, tìm chỗ nào thích hợp để bố trí pháo chống tăng."

Lyudmila chớp chớp mắt, nhưng rồi cũng mỉm cười: "Cũng được! Em sẽ giúp anh xem nên đặt "đại đội thần tiễn" ở đâu!"

Vương Trung quay đầu nhìn cô gái, cảm nhận được mọi điều tốt đẹp trên người cô.

Chờ chút, vừa rồi lão công tước gọi cô là gì nhỉ?

Vương Trung: "Ồ, Lyuda, Lyuda thân yêu của ta, ánh nắng và hoa xuân của ta!"

Lyudmila cười vui vẻ.

————

Vasili cũng giống như những người khác, sau khi thu dọn xong ký túc xá thì đến nhà ăn, mọi người đã dùng bữa ở đây.

Vừa bước vào cửa, Vasili đã ngửi thấy mùi thơm nồng nặc: "Ồ, hình như là canh bắp cải! Tuyệt quá, cuối cùng cũng có chút rau khác ngoài dưa chua rồi."

Philippov: "Còn có loại thịt khác ngoài thịt hộp nữa!"

Vasili: "Làm sao có thể, cậu nghĩ công tước sẽ dùng thịt bò thật để nấu canh sao? Chắc chắn là xúc xích! Nhiều lắm là xúc xích do nhà máy của gia tộc sản xuất!"

Dmitri quay đầu hỏi: "Cậu ghét xúc xích à?"

"Hả? Tôi đương nhiên không ghét, hai mươi lăm phần trăm thịt bò, bảy mươi phần trăm thịt heo, còn có năm cân trứng và sữa! Tôi thích xúc xích, thích đến mức có thể đọc vanh vách công thức!" Vasili lắc đầu, "Nhưng ăn mãi cũng ngán!"

Lúc này, người xếp hàng phía trước đã đến trước nồi canh, người phục vụ múc một muỗng đầy thịt bò hầm nhừ vào bát.

Người chiến sĩ cầm bát kinh hô: "Trời ơi, thật sự dùng thịt bò nấu! Cà rốt cũng nhiều nữa! Nước canh đặc quá!"

Lúc này, nữ phục vụ với vẻ mặt "Tên nhà quê này ngạc nhiên cái gì", hỏi: "Cho kem chua nhé?"

"Còn có thể thêm kem chua sao? Cho thêm đi, nhiều một chút!"

Thế là một nữ phục vụ khác múc một muỗng kem chua sánh mịn vào bát canh của người chiến sĩ.

Anh chàng vui vẻ rời đi, không lấy bánh mì và cháo yến mạch.

Vasili và những người khác nhìn đồng đội đi ngang qua, ánh mắt đều dán vào bát canh nhìn thôi đã thấy ngon.

Vasili: "Tuyệt thật, thịt bò xịn đấy."

Philippov: "Còn có kem chua nữa!"

Đúng lúc này, ba nữ phục vụ khác hợp sức đẩy một chiếc xe chở một nồi canh lớn khác đi vào.

Trong nồi canh là một loại canh màu đỏ sền sệt.

Philippov huých khuỷu tay vào Vasili: "Cậu là con trai của giáo sư, đó là canh gì vậy? Ngửi thơm quá."

Vasili không chắc chắn nói: "Trông giống như gà hầm Colchis."

Philippov: "Tuy thịt bò cũng hấp dẫn, nhưng canh bắp cải từ bé đến giờ tôi uống nhiều rồi, tôi muốn thử món gà kia!"

Thế là Philippov vội vàng đi theo xe thức ăn, đến nơi liền là người đầu tiên lấy phần: "Cho tôi đầy bát! Tôi cũng muốn kem chua!"

Nữ phục vụ: "Canh này bình thường không ăn như vậy. Nhưng thôi, Katya! Vị binh sĩ này muốn kem chua!"

Vừa nói, nữ phục vụ múc canh đã múc một muỗng canh đầy vào bát Philippov, sau đó gắp riêng một miếng thịt gà lớn cho vào.

Philippov hít một hơi dài, lập tức lộ ra vẻ mặt say mê: "Thơm quá, tôi chảy nước miếng rồi!"

Vasili nhìn bạn, cau mày: "Háo ăn, chẳng qua chỉ là canh gà cà chua thôi mà? Trong đó còn có giấm, vốn đã chua, lại còn thêm kem chua, chua chết đi được!"

Vừa lúc cậu ta đang thể hiện sự khinh thường của mình, Dmitri đột nhiên kéo cậu ta: "Nhìn kìa!"

Vasili quay đầu lại, nhìn theo hướng tay Dmitri, thấy một máy làm kem.

"Wow!" Cậu ta mừng rỡ chạy tới: "Ăn miễn phí à?"

Nữ phục vụ: "Đương nhiên rồi, đây là công tước muốn chiêu đãi những người đã chiến đấu dũng cảm."

Vasili quả quyết nói: "Cho tôi mười cây!"

Nữ phục vụ lập tức bắt đầu làm, rất nhanh cây kem đầu tiên đã đến tay Vasili.

Cậu ta thích thú liếm kem, giống như một đứa trẻ.

Lúc này, nữ phục vụ làm kem nói: "Vất vả cho các anh rồi, chỉ còn lại ít người như vậy, chắc bị tên bá tước kia hại thê thảm lắm nhỉ?"

Vasili dừng liếm kem.

Cả nhà ăn vốn ồn ào bỗng chốc im lặng - không ít người không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng cũng bị những đồng đội biết chuyện giữ chặt.

Nữ phục vụ làm kem khó hiểu hỏi: "Hả? Sao vậy?"

"Tôi không cho phép cô xúc phạm tướng quân!" Vasili nói năng hùng hồn.

Lúc này, một giáo sĩ bước tới: "Vasili! Được rồi! Cô ấy chỉ là không biết chúng ta đã trải qua những gì, cậu nói chuyện từ từ với cô ấy là được mà? Chúng ta là cận vệ, nhìn tấm áo choàng cận vệ của cậu kìa, cho dù có tức giận cũng phải nói chuyện đàng hoàng với người dân!"

Vasili đặt cây kem đã liếm được một nửa xuống: "Vậy tôi sẽ kể cho mọi người nghe! Đầu tiên là việc tướng quân yêu cầu chúng tôi bố trí bãi mìn giả!"

Không biết ai đó nói chen vào: "Không phải nên bắt đầu từ việc cậu đi dọn phân sao?"

Sau đó, bảy, tám bàn tay đè lên vai người vừa chen lời.

"Được rồi! Tôi sai rồi, không nên chen lời lúc này!" Anh ta lập tức sợ hãi.

"Bọn Prosen đó," Vasili bắt đầu, "cực kỳ cứng nhắc! Tướng quân đã giao chiến với bọn chúng ở Cao điểm Peniye rồi! Còn tiêu diệt 40 xe tăng! Cho nên ông ấy biết bọn chúng đều là lũ ngu ngốc không biết linh hoạt! Vì vậy, tướng quân ra lệnh cho tôi dùng ván gỗ viết 40 tấm biển báo, trên đó ghi: 'Khu vực mìn, hãy cẩn thận!'"

Phải nói là Vasili, con trai của giáo sư âm nhạc, quả thật có chút tài năng, nước miếng văng tứ tung, câu chuyện về tướng quân Rokossovsky đại chiến lữ đoàn thiết giáp ma quỷ thứ mười lăm cứ thế hiện ra sinh động như thật.

Nhưng khi cậu ta nhắc đến việc quả mìn mình đặt dưới tấm biển đã hất văng kẻ địch lên cao vài mét, có người ngồi không yên.

"Cậu đang tự tâng bốc mình đấy à! Tôi biết rõ là cô nhóc cậu hai ngày nay đều ở đây canh cái máy radio chiến lợi phẩm mà tướng quân tịch thu được!"

Vasili: "Chính vì tôi canh radio nên mới ở gần tướng quân, mới biết được mọi quyết sách!"

"Làm như ai không biết! Lực lượng xe tăng của chúng tôi mới là người gần gũi tướng quân nhất! Alexander Yefimovich, anh mau kể chuyện tướng quân chỉ huy mọi người xông lên đánh chết tên thiếu tướng sư trưởng của địch đi!"

Alexander nhanh chóng dùng bánh mì lau sạch nước canh trong bát, nhét vào miệng, vừa nhai vừa đứng dậy: "Chuyện này phải nói từ chiếc xe tăng của chúng tôi! Chiếc xe tăng của chúng tôi vốn là loại dành cho công tử bột đi dã ngoại, được thiết kế riêng một vị trí ngắm cảnh cho họ.

"Mọi người đoán xem, tướng quân lại khen thiết kế này hay, nói là vị trí đó rất thuận tiện cho việc quan sát chiến trường! Cho nên lúc chiến đấu, tướng quân luôn đứng ở đó quan sát, đạn của địch bay tới, bắn vào xe tăng ầm ầm, tướng quân không hề sợ hãi!

"Chúng tôi cứ thế xông qua đội hình thiết giáp của địch, tướng quân đột nhiên hét lớn: 'Rẽ trái, lao thẳng về phía trước!'

"Tôi đang dùng ống ngắm nhắm vào xe tăng của bọn Prosen, kết quả xe vừa rẽ, hình ảnh trong ống ngắm liền đảo lộn! Hay lắm, tên sư trưởng của địch lại vừa vặn nằm trong tầm ngắm!

"Tướng quân ra lệnh 'Bắn!', tôi lập tức khai hỏa, quả đạn nổ ngay dưới chân tên thiếu tướng! Ầm một tiếng, hắn ta tan xác!"

Mọi người đều tán thưởng, như thể đây là lần đầu tiên họ được nghe một câu chuyện ly kỳ đến vậy.

Lúc này, có người cầm ly sâm panh trên bàn: "Nâng ly chúc mừng tướng quân!"

"Chúc mừng tướng quân!"

"Ngoài ông ấy ra chúng tôi không phục ai hết!"

Đám đàn ông sục sôi khí thế, đám nữ phục vụ nhìn nhau, không thể tin nổi Alyosha ghét chó chê mèo ngày nào giờ đây lại trở thành vị chỉ huy được mọi người ngưỡng mộ.

Lúc này, Vasili nói: "Tướng quân còn biết làm thơ nữa đấy!"

Nghe vậy, nữ phục vụ trưởng vốn đang khoanh tay trước ngực không nhịn được nữa, lên tiếng: "Chuyện này thì các cô nương chúng tôi rõ lắm, ở đây hễ nữ phục vụ nào xinh đẹp một chút là đều nhận được thơ tình của cậu hai hết!"

Có nữ phục vụ bật cười thành tiếng, có vẻ như bài thơ đó rất buồn cười, chỉ cần nghĩ đến là sẽ bật cười.

Vasili lấy máy tính xách tay ra: "Hừ, tôi đọc cho mọi người nghe! Bài thơ này tuy có nhiều lỗi ngữ pháp, nhưng nội dung thì khỏi bàn! Sau khi tôi sửa sang lại như thế này:

"Khói lửa mịt mù ca anh hùng, núi non bốn bề nghiêng tai nghe... (ở đây Vasili đọc phiên bản đã được sửa lại theo vần tiếng Ant)"

Nữ phục vụ nhà Rokossovsky không phải là mù chữ, ít nhất họ đều đã học trường Chúa Nhật, những người trẻ tuổi thậm chí còn học đến lớp mười ở trường phổ thông do giáo hội thành lập.

Họ có thể nhận ra trình độ của bài thơ này.

Đám nữ phục vụ nhìn nhau.

Đây có phải là Aleksei Konstantinovich Rokossovsky mà họ biết sao?

(Hết chương)

Chương 48: Đối đầu trực diện (thêm chương vì đạt 7000 phiếu bầu)

Vương Trung và Lyudmila dùng bữa trưa dã ngoại vui vẻ trong trang viên.

Đến khi quay lại chuồng ngựa của trang viên, Vương Trung tinh ý nhận ra thái độ của các nữ phục vụ đối với mình dường như đã thay đổi.

Lúc mới vào trang viên, đám nữ phục vụ đều tỏ ra cảnh giác và thù địch, nhưng hiện tại những nữ phục vụ lớn tuổi hơn nhìn Vương Trung với vẻ khó hiểu, còn những nữ phục vụ trẻ tuổi thì không hề che giấu sự tò mò.

Chuyện gì đã xảy ra?

Các nữ phục vụ đang chuẩn bị cho buổi dạ vũ tối nay trong vườn, vì vậy đâu đâu cũng thấy họ, Vương Trung đi đến đâu cũng cảm thấy có người đang bàn tán sau lưng, quay đầu lại thì thấy họ đang bận rộn chuẩn bị, thậm chí không ai nói chuyện.

Cảm giác giống như cảnh kinh điển trong phim "Mỹ nhân ngư".

Vương Trung cảm thấy kỳ lạ, bèn quay sang hỏi Lyudmila: "Chuyện gì vậy?"

Lyudmila nhún vai: "Có lẽ lúc anh ngủ gục trên chân tôi đã xảy ra chuyện gì đó?"

Vương Trung: "Em nói thế khác gì không nói? Rõ ràng là có chuyện gì đó mà?"

Anh định gọi một nữ phục vụ lại hỏi cho rõ ràng thì hoàng thái tử xuất hiện: "Sao cậu lại bỏ tớ ở chỗ công tước rồi đi mất?"

Vương Trung: "À, tại vì cậu uống rượu xong ngủ quên trên ghế sofa, thấy cậu ngủ say nên tôi không..."

"Bởi vì cậu vào đó có hai tiếng đồng hồ! Chắc bị mắng té tát rồi nhỉ?"

"Ừm..." Vương Trung có chút xấu hổ, làm sao có thể nói với hoàng thái tử rằng người anh em học hành kém cỏi của cậu ta bỗng nhiên trở thành học bá được?

Hoàng thái tử ngáp một cái, quay đầu nhìn hội trường: "Sàn nhảy nhỏ thế này, chỉ đủ chỗ cho một ban nhạc, xem ra lại là buổi gặp gỡ của mấy nhân vật tầm cỡ rồi. Rõ ràng nhà cậu còn có một cái mê cung khá lớn mà!"

Vương Trung quay đầu nhìn về phía mê cung trong vườn.

Anh nhớ mang máng, trò chơi mê cung trong các buổi dạ vũ của giới quý tộc phương Tây này, về cơ bản là tạo cơ hội cho mọi người 'mây mưa' với nhau, các cô gái sẽ vào mê cung trước, sau đó các chàng trai đi tìm, diễn ra màn rượt đuổi, và cuối cùng là 'hắc hắc hắc'.

Khi ra khỏi mê cung, ai nấy đều quần áo xộc xệch.

Hoàng thái tử tiếp tục nói: "Rõ ràng Alyosha là người giỏi nhất trong trò này, lúc nào cũng tìm được cô gái xinh đẹp nhất!"

Vương Trung đột nhiên nói: "Vớ vẩn, chưa bao giờ tìm được Lyudmila."

Lyudmila: "Tôi chưa bao giờ tham gia, sao anh tìm được tôi? Không những thế, lần nào anh cũng đưa cho tôi một nhúm tóc của các cô gái khác, phiền chết đi được."

Vương Trung ngạc nhiên, trò chơi cấp cao gì thế này?

"Vậy em còn giữ số tóc đó không?"

"Đương nhiên là không!" Lyudmila cao giọng nói.

Hoàng thái tử nói: "Tiếc thật, nếu không hôm nay cậu lại được thêm vài nhúm tóc."

Vương Trung: "Sẽ không đâu."

Lyudmila: "Anh ấy sẽ không đâu."

Hoàng thái tử nghi ngờ nhìn Vương Trung: "Alyosha, cậu bị sao vậy? Từ khi trở về, cậu khác lạ lắm."

Vương Trung dứt khoát nói: "Cậu bị ảo giác đấy!"

Lúc này, anh bỗng nhìn thấy mấy người đàn ông lực lưỡng đang đặt một chiếc vại sành lên bếp lửa.

Tò mò, anh bước tới hỏi: "Trong vại là gì vậy?"

Thực ra, Vương Trung có thể ngửi thấy mùi gia vị bên trong, hẳn là một món ăn nào đó, chỉ là chiếc vại được trang trí khá kỳ lạ, khiến người ta liên

tưởng.

Người khuân vại trả lời: "Bên trong là món hầm, phải hầm vài tiếng đồng hồ, hơn nữa còn phải giữ nhiệt độ tự nhiên, là món lằng nhằng nhất trong bữa tối nay."

Vương Trung đưa tay mở nắp vại ra xem, thấy bên trong là đầy ắp rau củ, có cà tím, khoai tây, ớt chuông xanh, cà rốt...

Mùi gia vị càng thêm kích thích khứu giác của Vương Trung, khiến anh nghi ngờ liệu đầu bếp có phải đã cho cả nắm "Masala" vào trong đó.

Nhìn thấy món ăn này, hoàng thái tử kinh ngạc thốt lên: "Đây... Không phải tối nay Belinsky Đại Mục Sư đến đây sao?"

Người công nhân cung kính cúi chào: "Ngài nói đúng, Đại Mục Sư sẽ đến ạ."

Lúc này, một thẩm phán đội mũ xanh xuất hiện, ông ta nhanh chóng chen vào giữa Vương Trung và chiếc vại: "Không được mở nắp trong quá trình hầm, sau khi bắc xuống phải để đầu bếp thử trước!"

Vương Trung: "Được rồi, tôi chỉ tò mò thôi, không phải cố ý đâu."

Hoàng thái tử cũng nói: "Tôi làm chứng, cậu ấy không phải cố ý."

Vị thẩm phán nhìn Vương Trung, gật đầu. Sau khi đậy nắp vại lại, ông ta đứng canh giữ chiếc vại, không rời nửa bước.

Rời khỏi chỗ chiếc vại, hoàng thái tử lẩm bẩm: "Mục Thủ tìm cậu làm gì? Cậu làm chuyện gì cần sám hối à? Hay là vì thổi phồng chiến công quá đà nên bị thần linh trừng phạt?" [Từ Mục thủ sẽ giữ nguyên]

Cho đến lúc này, hoàng thái tử vẫn cho rằng Vương Trung chỉ là một anh hùng chiến tranh được "tô vẽ" nên mà thôi.

Vương Trung cũng lười giải thích thêm với đám bạn bè ăn chơi này, dù sao thì trang bị cũng là do Nhị công chúa ban tặng, sau này phải nịnh bợ Nhị công chúa mới là thượng sách!

————

Vào lúc 20h30 ngày 9 tháng 7, hầu hết các quý tộc ở Agasukov đều tập trung tại bữa tiệc tối do Công tước Rokossovsky tổ chức.

Đúng như hoàng thái tử dự đoán, đây là một "buổi gặp mặt đơn giản" nhằm mục đích thảo luận về tình hình hiện tại, các quý tộc có quân hàm cao cấp đều tụ tập lại một chỗ, trong khi con cháu của họ, những người được đưa đến đây để làm quen với các buổi giao tiếp xã giao, thì buồn chán tụ tập nói chuyện phiếm.

Giờ phút này cũng vậy.

Đám công tử bột vây quanh Vương Trung, giống như trước đây.

Vương Trung đang mệt mỏi ứng phó với những câu chuyện cười tục tĩu của họ thì đột nhiên có người dùng vật gì đó gõ mạnh xuống đất, hô to: "Đại Mục sư giá lâm!"

Các quý tộc đang trò chuyện đều ngẩng đầu lên, sau đó cung kính tiễn Đại Mục sư đến chỗ của mình -

Tuy nhiên, Đại Mục sư lại bước qua chỗ đó, tiến thẳng về phía Vương Trung: "Aleksei Konstantinovich! Nghe danh anh đã lâu!"

Vương Trung bắt tay Đại Mục sư, nhưng không biết nên nói gì.

Xưa nay, anh chưa từng tiếp xúc với giới chức sắc tôn giáo, lần duy nhất là trước kỳ thi đại học, bố anh đã dẫn anh đến chùa dâng hương cầu khấn Văn Xương Đế Quân.

Trong lúc Vương Trung còn đang lúng túng, Đại Mục sư đã mở lời: "Trận chiến ở Loktev của anh rất xuất sắc, là một chiến thắng vẻ vang! Xin chúc mừng anh, Aleksei Konstantinovich."

Cả hội trường im lặng.

Sau một hồi im lặng ngắn ngủi, Tập đoàn quân Agasukov Tư lệnh Skorobo lên tiếng: "Đại Mục sư, cái gọi là 'thiếu tướng bị tiêu diệt' chỉ là tin đồn do bọn dị giáo tung ra, thực tế, theo như thông tin tình báo của chúng tôi, Lữ đoàn 15 của địch vẫn chưa dừng hoạt động."

Đại Mục sư Belinsky: "Nếu một sư trưởng chết đi mà cả lữ đoàn liền tê liệt thì Prosen đã chẳng để chúng ta lâm vào tình cảnh khốn đốn thế này."

Từ "khốn đốn" vừa thốt ra đã gây nên sóng gió.

"Sao lại nói là khốn đốn?"

"Chẳng phải chúng ta đang chiếm ưu thế lớn ở mặt trận sao?"

"Nhưng rất nhiều gia đình quý tộc đã có người hy sinh..."

"Nhưng anh xem Aleksei đã trở về kìa! Nếu địch thực sự mạnh thì làm sao anh ấy có thể thoát được?"

Vương Trung cau mày.

Lúc này, Tập đoàn quân Tư lệnh Skorobo tiến lên một bước, cao giọng nói: "Mọi người! Tuyến đầu của chúng ta quả thực đã gặp phải một số tổn thất, chúng ta đã mất Công quốc Vostrom, tổn thất hai mươi vạn quân, nhưng đất mẹ Ant rộng lớn như vậy, nguồn binh lực dồi dào như vậy!

"Giờ đây, ở Agasukov, chúng ta đã tập kết được 69 sư đoàn bộ binh, 11 sư đoàn kỵ binh, 21 sư đoàn thiết giáp!

"Đây là lực lượng quân sự hùng hậu chưa từng có trong lịch sử Ant! Thêm vào đó, Công tước Myshkin cũng đang tập kết lực lượng ở Shepetovka, hai tập đoàn quân lớn của chúng ta có thể hỗ trợ lẫn nhau, tiến có thể công, lui có thể thủ!

"Có thể nói, hiện tại chúng ta đã thoát khỏi thế bị động ban đầu! Giờ đây chúng ta có thể tính đến chuyện đánh bại kẻ địch rồi!"

Vương Trung đột nhiên có linh cảm chẳng lành, chẳng lẽ lúc này vị tướng quân này vẫn cho rằng "thế trận đang nghiêng về phía ta" sao?

Không thể nào không phải chứ?

Xem kẻ địch dùng kỹ thuật binh khí gì, độ huấn luyện gì, nhìn lại, ngoài sĩ khí ra chẳng còn gì —— không đúng, dưới trạng thái như vậy, liệu có bao nhiêu đội quân thật sự có thể duy trì sĩ khí?

Lúc này, Skorobo đại tướng trực tiếp đứng lên một chiếc ghế, hô to: "Chúng ta còn có công sự phòng ngự kiên cố! Chúng ta còn có ưu thế tác chiến nội tuyến! Mục thủ miện hạ, lúc này mà lan truyền tin tức bất lợi cho sĩ khí, không ổn lắm đâu?"

Mục Thủ: "Thật sao? Vậy để chúng ta nghe anh hùng Aleksei Konstantinovich Rokossovsky vừa thắng trận trở về nói gì."

Ông ta quay sang Vương Trung: "Nào, nói cho ta biết ý kiến của cậu, Thiếu tướng."

Vương Trung nghe thấy trong đám quý tộc có tiếng cười chế giễu.

Còn có người đang thì thầm: "Lấy ý kiến của một Thiếu tướng để phản đối đại tướng."

"Nghe nói, con trai thứ hai của công tước Rokossovsky thi tốt nghiệp được 0 điểm đấy!"

Đáng ghét, Vương Trung nghĩ, làm sao có thể thi tốt nghiệp 0 điểm được chứ, tuy mình đứng bét lớp, nhưng ít nhất cũng vượt qua ngưỡng tốt nghiệp!

Nhưng mà bây giờ Vương Trung quả thật chẳng khác nào người có điểm 0, dù sao cũng chỉ là một người hiện đại chỉ biết chơi game chiến tranh.

Anh ta tiến lên một bước, hắng giọng: "Quân đội Prosen là một đội quân tinh nhuệ, hiện đại..."

Skorobo đại tướng: "Chúng ta cũng hiện đại! Chẳng phải cậu còn dựa vào ưu thế của xe tăng mà tung hoành ngang dọc sao? Chúng ta có bốn lữ T34, bọn chúng sẽ khiến Prosen phải trả giá đắt!"

Vương Trung: "T34 đúng là một loại xe tăng ưu tú, nhưng thiết kế tồi tệ khiến nó có nhược điểm rất lớn, trưởng xe kiêm luôn pháo thủ, dẫn đến khi chiến đấu trưởng xe phải dán mắt vào kính ngắm, căn bản không có thời gian quan sát xung quanh.

"Ngược lại, xe tăng Prosen đều có trưởng xe, hơn nữa còn được trang bị tháp quan sát riêng. Trong một trận đấu tăng, bọn chúng dễ dàng phát hiện ra T34 hơn, nắm giữ thế chủ động.

"Hơn nữa, xe tăng của kẻ địch đều có radio, sở chỉ huy có thể trực tiếp chỉ huy từng chiếc một, lúc chiến đấu thông qua radio, mỗi chiếc xe có thể bù đắp điểm mù khi quan sát cho nhau, yểm trợ lẫn nhau!"

Skorobo đại tướng cười lạnh: "Cho dù như vậy, chỉ cần kẻ địch không bắn thủng được xe tăng của chúng ta, thì chúng ta vẫn chiến thắng!"

"Sức mạnh của xe tăng chỉ là tương đối thôi, đại tướng!" Vương Trung tiến lên một bước, cầm lấy một chai rượu, trực tiếp ném vào đống lửa đang nướng nồi đất, chai rượu vỡ tan, rượu bên trong lập tức biến thành một biển lửa.

Mấy nữ bộc vội vàng đẩy tới một chiếc xe tưới nước, bắt đầu dập lửa - xem ra để đề phòng hỏa hoạn, xe tưới nước đã được chuẩn bị sẵn.

Nước dập lửa phun xối xả vào nồi đất đang hầm thức ăn, chảy vào bên trong từ lỗ thông khí.

Đại mục thủ lộ vẻ mặt xót xa.

Vương Trung chỉ vào ngọn lửa vẫn đang cháy: "Chỉ cần một chai xăng tự chế như vậy, ném lên nắp động cơ, sẽ khiến xe tăng hỏng ngay lập tức! Chỉ cần một chai thôi!

"Hơn nữa, kẻ địch sẽ tấn công vào điểm yếu của xe tăng! Chúng sẽ dùng đạn pháo khóa chặt tháp pháo, sẽ bắn đứt xích xe!

"Lứa xe tăng mù lòa của chúng ta, một khi xích bị bắn đứt, căn bản không có cách nào đối phó với bộ binh tiếp cận! Bọn chúng sẽ bị kẻ địch tiêu diệt như cắt xúc xích!"

Skorobo đại tướng cười nhạo: "Vậy chúng ta cũng có thể dùng cách đó để đối phó với kẻ địch."

"Vậy nếu kẻ địch không giao tranh trực diện với chúng ta thì sao? Nếu Tập đoàn quân Trung tâm phía Bắc đánh xuống phía Nam thì sao? Bọn chúng sẽ bao vây tiêu diệt, cắt đứt đường tiếp tế.

"Triệu quân của ông chẳng khác nào Thao Thiết, chỉ biết nuốt chửng vật tư! Đến lúc đó, chúng ta sẽ đầu hàng mà không cần đánh!"

Skorobo đại tướng: "Chúng ta tuyệt đối sẽ không làm như vậy!"

Vương Trung còn muốn nói gì đó, Skorobo đại tướng lại nói: "Nếu Tập đoàn quân Trung tâm của địch đánh xuống phía Nam, vậy thì tốt, chúng ta sẽ ở trên đồng bằng rộng lớn gần Agasukov, thực hiện tác chiến nội tuyến, tiêu diệt Tập đoàn quân Trung tâm và Nam của địch trên đồng bằng, sau đó phản công, giành lại lãnh thổ!"

Quý tộc có mặt vỗ tay nhiệt liệt, tiếng hoan hô như muốn át đi lời nói của Vương Trung.

Vương Trung còn muốn tranh luận tiếp, đại mục thủ đã đặt tay lên vai anh ta: "Thôi, cứ làm hết sức mình, được đến đâu hay đến đó. Hơn nữa, nghe

hắn nói cũng có lý."

"Lý luận suông, toàn là lý thuyết sách vở! Sẽ thất bại, đại mục thủ miện hạ, quân đội ở đây sẽ bị tiêu diệt, người dân ở đây..."

"Bình tĩnh nào, chúng tôi đã sắp xếp di dời các nhà máy về phía sau, trước tiên là công nghiệp nặng, sau khi di dời gần xong, sẽ di dời các nhà máy dân sinh như nhà máy chế biến thịt về hậu phương." Đại mục thủ nói xong vỗ vai Vương Trung: "Bây giờ cậu chỉ cần nghỉ ngơi cho khỏe, đợi quân đội được bổ sung đầy đủ là được."

Vương Trung nhìn mục thủ, anh ta bỗng nhiên nhớ ra một chuyện, bèn hỏi: "Có thể bổ sung đầy đủ cho liên đoàn Thần Tiễn của tôi không?"

"Ngày mai họ sẽ đến." Mục thủ đáp.

Vương Trung: "Có thể bổ sung đầy đủ cho đội Thánh Ca của tôi không?"

"Ngày mai sẽ đến."

"Có thể cho tôi thêm một ít Thuận Phong Nhĩ không?"

"Ngày mai họ sẽ đến." Đại mục thủ nói xong vỗ mạnh vào vai Vương Trung.

Ngày mai sẽ đến sao?

Vương Trung nhìn các tướng lĩnh đang cụng ly, tâng bốc lẫn nhau, vừa lúc chạm mắt với chủ nhân trang viên, cũng là cha của Aleksei Konstantinovich Rokossovsky, đại tướng đã nghỉ hưu Constantine Alexandrovich - công tước Rokossovsky, ông cụ mỉm cười động viên anh ta, như thể đang nói "Con làm tốt lắm".

Vương Trung cảm thấy an ủi phần nào.

Thật mệt mỏi.

Lúc này, Skorobo đại tướng đề nghị: "Hay là chúng ta cùng nâng ly chúc mừng cho chiến thắng sắp tới!"

Những người tham gia đều nâng ly.

Vương Trung không muốn nâng ly, nhưng thấy lão công tước Rokossovsky cũng nâng, đành phải làm theo.

Sau khi mọi người uống cạn ly, Skorobo đại tướng nói: "À, đúng rồi, còn một tin tốt nữa, chúng ta sắp nhận được viện binh từ bốn tập đoàn quân! Như vậy, chúng ta sẽ có ưu thế về quân số trước kẻ thù!"

Vương Trung thầm nghĩ làm sao có thể, chắc là Bộ Tư lệnh đã đánh giá quá lạc quan về thiệt hại mà họ gây ra cho quân Prosen, hoặc là do họ có quá ít thông tin tình báo về kẻ địch.

Lúc này, Skorobo đại tướng tự hào tuyên bố: "Ưu thế thuộc về ta!"

Vương Trung nâng ly, "chân thành" nói: "Cao kiến!"

(Hết chương)

Chương 49: Thấn thăng (Minh chủ thêm canh)

Trong lúc mọi người đang tâng bốc Skorobo đại tướng, Belinsky Mục thủ của giáo hội đã ra hiệu cho Vương Trung đi theo, sau đó đi về phía góc vườn.

Vương Trung không chút do dự đi theo, Lyudmila nhìn theo hai người, lựa chọn ở lại.

Lính gác của Mục Thủ tản ra, thiết lập một hàng rào cảnh giới xung quanh, các quý tộc tham gia bữa tiệc thỉnh thoảng lại nhìn về phía này, nhưng nhanh chóng dời mắt.

Hoàng thái tử cũng thỉnh thoảng nhìn về phía người bạn thân, trên mặt thoáng vẻ khó hiểu, có lẽ anh ta không hiểu tại sao Mục Thủ lại tìm người bạn chẳng liên quan gì đến sự ngoan đạo của mình.

————

Vương Trung vừa đi đến phía sau Mục Thủ, đã nghe thấy ông ta nói: "Cậu nhất định phải hủy món hầm của ta mới vừa lòng sao?"

"À, chỉ có chỗ đó có lửa."

Mục Thủ lắc đầu, chuyển chủ đề: "Mấy ngày nay cậu đánh trận không tệ, có khoảnh khắc nào khiến cậu ấn tượng sâu sắc không?"

Vương Trung ngẩn người, ý ông là gì? Không hỏi kinh nghiệm, bài học rút ra, mà lại hỏi có khoảnh khắc nào ấn tượng sâu sắc?

Vậy thì khoảnh khắc ấn tượng nhất của tôi là vị hôn thê tắm dưới trăng thì phải làm sao?

Tất nhiên, đó chỉ là lời cằn nhằn trong lòng, vị hôn thê dưới ánh trăng dù có xinh đẹp đến đâu cũng không thể so sánh với những trải nghiệm và cảm ngộ khi sống chết cận kề.

Vương Trung không chút do dự kể lại khoảnh khắc trốn dưới gầm xe tăng BT-7, nhìn thấy những đôi giày quân đội Prosen xung quanh và cảm giác tuyệt vọng.

Cùng với sự chấn động khi được quân đội của Mục Thủ xông lên giải cứu.

Và cả sự đau đớn khi quyết định từ bỏ họ để đổi lấy chiến thắng.

Mục Thủ nghiêm nghị lắng nghe, sau khi Vương Trung kể xong mới lên tiếng: "Ta đã nghe rất nhiều lời sám hối và cầu nguyện, chỉ cần có chút giả dối, chút cố ý làm ra vẻ, ta đều có thể nhận ra ngay lập tức.

"Cho nên, ta biết những gì cậu nói đều là thật, là cảm nhận chân thật của cậu. Nhưng ta muốn biết, tại sao cậu lại nghĩ thông suốt như vậy? Hay nói cách khác, sau này cậu sẽ không..."

Vương Trung: "Chỉ cần tôi dũng cảm hơn tất cả mọi người là được, khi cần tôi hy sinh để đổi lấy chiến thắng, tôi sẽ không chút do dự xông pha. Chỉ cần làm được điều đó, tôi có thể không chút gánh nặng hy sinh người khác vì chiến thắng."

Mục Thủ gật đầu: "Ừm, cách giải quyết vấn đề như vậy cũng không phải là không được. Ta sẽ tiếp tục theo dõi, hy vọng cậu đừng đi ngược lại với niềm tin của mình. Được rồi, thời gian rảnh rỗi của ta cũng sắp hết rồi, cậu cứ tiếp tục tận hưởng bữa tiệc đi. Đừng quá căng thẳng, đêm nay cứ tận hưởng đồ ăn ngon và sự dịu dàng của các cô gái, điều đó sẽ không khiến tương lai trở nên tồi tệ hơn."

Nói xong, Mục Thủ đi về phía cổng vườn.

Lính gác lập tức tập hợp lại, đi theo sau ông ta.

Ban đầu, Mục Thủ định đi thẳng ra cổng, nhưng đi được vài bước, ông ta nhìn thấy một nữ bộc nhà Rokossovsky đang định bê nồi đất hầm thức ăn đi, bèn quay người lại, mặc kệ nồi đất còn nóng, ông ta mở nắp ra, ngửi mùi thơm của món hầm.

Lính gác lập tức chạy tới ngăn cản: "Mục Thủ! Món này chưa thử độc!"

Mục Thủ do dự một lúc, cuối cùng đậy nắp lại, đứng thẳng dậy. Ông ta phát hiện Vương Trung đang nhìn mình, bèn giải thích: "Đây là một món ăn ngon tràn đầy sức sống, nhưng kỵ sĩ của ta không cho ta ăn!"

Ông ta dang hai tay ra, lắc đầu bỏ đi.

Vương Trung tò mò, đang định lại gần xem món hầm đó, thì nữ bộc đã nhanh chóng đổ món hầm vào xe đẩy rác thải thực phẩm.

Vương Trung:...

Lyudmila tiến lại gần, khoác tay Vương Trung: "Đi thôi, Mục Thủ nói rồi đấy, đêm nay cứ vui vẻ, đừng ảnh hưởng đến đại cục. Em cũng thấy anh nên thư giãn một chút, nhìn kìa, giữa hai hàng lông mày của anh đã có nếp nhăn rồi."

Vương Trung thầm nghĩ có nếp nhăn còn hơn là bị hói.

Nhưng mà, Mục Thủ nói đúng, chi bằng tranh thủ thời gian thư giãn một chút.

Tất nhiên, không thể để mình thư giãn một mình, vì vậy Vương Trung gọi nữ bộc đang đứng bên cạnh: "Này, cô, lại đây!"

Nữ bộc giật mình, rụt rè đi tới, có vẻ rất sợ hãi.

Vương Trung: "Mang tất cả đồ ăn ngon, rượu hôm nay đến cho quân đội của tôi, muốn bao nhiêu cũng được!"

Nữ bộc: "Đã mang đi rồi ạ, giống như ở đây, thậm chí còn nhiều hơn. Đó là do lão công tước dặn dò."

"Lão công tước dặn dò?" Vương Trung cố tình không gọi là "bố".

Nữ bộc không nhận ra vấn đề trong lời nói của Vương Trung, gật đầu: "Vâng ạ, chính miệng lão công tước dặn dò."

Vương Trung lúc này mới yên tâm, nhưng ngay lập tức anh ta lại nhớ ra một chuyện, bèn nói: "À, phải rồi, phái thêm một ban nhạc đến đó nữa!"

"Ban nhạc ạ?" Nữ bộc kinh ngạc, xem ra lão công tước không ngờ tới chuyện cử cả ban nhạc đến.

Vương Trung gật đầu: "Phải, ban nhạc. 'Chiến tranh đến rồi sẽ đi, chỉ có âm nhạc là trường tồn!'"

Nữ bộc: "Dạ... để tôi đi tìm quản gia."

Vương Trung gật đầu, nữ bộc lập tức xoay người chạy đi như chạy trốn.

Lyudmila: "Cả buổi anh không hề động tay động chân với cô ta."

Vương Trung: "Tôi nên làm vậy sao?"

"Không, anh không nên làm vậy, nhưng trước đây anh toàn làm thế, sờ mông sờ ngực."

Vương Trung cúi đầu nhìn hai bàn tay mình, hèn chi "mày" lại thành thạo như vậy!

————

Hôm sau, Vương Trung đến nhà ăn của quân đội từ sáng sớm.

Anh ta chủ yếu muốn xem thử quân đội ăn uống thế nào, đừng nói là suốt ngày chỉ có dưa chuột muối.

Cung cấp chế độ ăn uống phong phú cho quân đội có thể nâng cao sĩ khí, đó là lý do tại sao các quốc gia tham chiến trên Trái Đất luôn cố gắng tìm cách cải thiện chế độ ăn uống.

Vừa bước vào nhà ăn, Vương Trung đã thấy Vasili và những người khác đang túm tụm uống cháo yến mạch, gặm xúc xích, trên tay Dmitri còn cầm bánh mì kẹp trứng rán và thịt xông khói.

Bánh mì kẹp của Ant không phải là loại kẹp bằng hai miếng bánh mì, mà là khoét một lỗ trên một ổ bánh mì rồi nhét đồ ăn vào, nhìn rất đầy đặn.

Trước mặt Philippov còn có một hộp cá đóng hộp đang mở, những con cá lên men bên trong trông hơi sưng lên —— điều này khiến Vương Trung nhớ đến cá trích đóng hộp trên Trái Đất, nhưng hộp cá này không có mùi đặc trưng.

Cũng tạm được...

Vương Trung vừa quan sát binh lính ăn uống vừa phát hiện ra tất cả binh lính của mình đều đứng dậy: "Tướng quân!"

Vương Trung xua tay, tự mình đi đến khu vực tự phục vụ.

Sau đó, anh ta nhìn thấy những hộp trứng cá muối chất thành núi nhỏ ở khu vực lấy đồ ăn.

Vương Trung quay đầu hỏi Vasili và những người khác: "Sao mọi người không ăn trứng cá muối?"

Trước khi xuyên không, Vương Trung từng đi ăn buffet hơn trăm tệ một người, trứng cá muối là món ăn được phát theo giờ, mỗi người chỉ được lấy một đĩa nhỏ. Hộp cá muối ở đây thật lợi hại, vừa mở ra đã thấy một đống trứng cá, ước chừng gần 250 gram.

Nhìn thấy nhiều trứng cá muối như vậy, Vương Trung suýt chút nữa thì chảy nước miếng. Anh ta không phải là người thích ăn trứng cá muối, nhưng từ trước đến nay, các phương tiện truyền thông luôn quảng cáo nấm matsutake và trứng cá muối là đại diện cho những món ăn đắt đỏ, vì vậy anh ta nhìn thấy nấm matsutake siêu lớn sẽ chảy nước miếng, nhìn thấy nhiều trứng cá muối có màu sắc hấp dẫn như vậy cũng sẽ chảy nước miếng.

Vài người ngồi xung quanh đều nhìn thấy vẻ mặt của Vương Trung, Vasili hỏi thay mọi người: "Tướng quân, ngài thích ăn trứng cá muối lắm sao?"

Vương Trung: "Ừ, trứng cá muối, còn có nấm matsutake, tôi khá thích."

Nói xong, anh ta cầm trứng cá muối, bánh mì, cháo yến mạch và súp bắp cải chua đến bàn của Vasili và những người khác, cầm dao ăn lên định phết trứng cá muối lên bánh mì.

Đúng lúc này, mấy sĩ quan tham mưu lạ mặt bước vào nhà ăn.

Họ nhìn thấy quân hàm Thiếu tướng trên vai Vương Trung từ xa, bèn sải bước đi tới.

Vị trung tá dẫn đầu chào theo nghi thức quân đội: "Xin lỗi đã làm phiền ngài dùng bữa!"

Vương Trung nhìn cặp tài liệu trong tay trung tá, rồi lại nhìn những người phía sau đang cầm quân phục, đoán được chuyện gì đang xảy ra.

Nói thật, có hơi nhanh.

Chẳng lẽ tối qua Mục Thủ đã làm gì đó?

Xem ra câu trả lời của mình khiến ông ta rất hài lòng?

Vương Trung đặt dao ăn xuống, lau tay nói: "Không sao. Công việc quan trọng hơn. Có chuyện gì vậy?"

Trung tá lấy tài liệu từ trong cặp ra, đọc: "Căn cứ vào thành tích xuất sắc của Aleksei Konstantinovich Rokossovsky trong chiến dịch quân sự ở Loktev từ ngày 6 tháng 7 đến ngày 9 tháng 7, quyết định thăng cấp bậc cho Aleksei Konstantinovich Rokossovsky lên thiếu tướng." [AAA~ thiếu tướng, coi như không sao nhé mọi người :D]

Vương Trung cũng là người từng trải, anh ta gật đầu rồi hỏi: "Còn một mệnh lệnh nữa đâu? Không phải các người định để một thiếu tướng như tôi đi quản kho dưa chuột muối đấy chứ?"

Vasili nói: "Có thể là đi quản xưởng may quân phục, xưởng may quân phục lớn đúng là đơn vị cấp sư đoàn."

Vương Trung trừng mắt nhìn Vasili.

Vasili: "Ý cậu là đi dọn phân hả, tôi hiểu mà."

Vương Trung: "Đừng nói chuyện đó trong lúc ăn cơm!"

Trung tá: "Tôi có thể tiếp tục đọc mệnh lệnh được chưa?"

Vương Trung làm động tác mời.

Trung tá: "Bộ Tư lệnh quyết định thành lập Sư đoàn bộ binh 151..."

"Sao lại là bộ binh nữa vậy!" Vương Trung kêu ca.

Trung tá liếc nhìn anh ta, tiếp tục đọc mệnh lệnh: "Thành lập Sư đoàn bộ binh 151, do thiếu tướng Aleksei Konstantinovich Rokossovsky đảm nhiệm sư đoàn trưởng."

Nói xong, trung tá xếp hai tờ mệnh lệnh lên nhau, đưa cho Vương Trung.

Sau khi Vương Trung nhận lấy, người thiếu úy cầm quân phục tiến lên một bước, đưa bộ quân phục và quân hàm thiếu tướng cho Vương Trung.

Vương Trung: "Chờ một chút, sao chỉ có lệnh bổ nhiệm và thăng cấp bậc cho tôi thôi? Biên chế sư đoàn của tôi đâu? Còn cả địa điểm đóng quân nữa?"

Trung tá: "Những thứ đó đang được tham mưu trưởng Pavlov xác nhận."

À, thì ra là thế.

Vương Trung lại hỏi: "Ban tham mưu và thư ký của tôi đâu?"

"Ban tham mưu nào?" Trung tá tỏ vẻ khó hiểu, "Tôi chỉ là người truyền đạt mệnh lệnh, chuyện này mời ngài bàn bạc với tham mưu trưởng."

(Hết chương)